ALKUSANAT

Metsästyslaki oli uudistettu 1962 (290/1962) ja se toi mukanaan kaikkialle tarpeen tiivistää metsästyksen organisointia. Tähän muutosprosessiin liittyi myös monen saarijärveläisseuran perustaminen. Seuroja oli tänne perustettu jo 10 vuotta aikaisemmin mutta siellä, missä sotien jälkeinen asutustoiminta jatkui pitkään 1950-luvulle, kehitys eteni vauhdilla vasta 1960-luvulla.

Seuratoiminta on tarjonnut aikojen kuluessa monenlaista virkistystä, välillä työtä ja tunnekuohujakaan ei ole voitu välttää. Tehokas, hyvin organisoitu metsästysseuratoiminta on kuitenkin moniarvoisen metsästyksen, riistanhoidon, kenneltoiminnan sekä erilaisen kilpailutoiminnan perusedellytys. Seura toimii tasapuolisesti ja sen päätöksenteko-järjestelmä on demokraattinen. Sillä on säännöt ja yhdistyslaki takanaan. Maanomistajallekin se on turvallinen yhteistyökumppani. Löytyy vastuunkantajat.

Hyvät ja riittävän laajat ja yhtenäiset metsästysalueet ovat keskeinen osa seuran toimintaa. Tämä taas edellyttää hyviä suhteita maanomistajiin ja naapuri-yhdistyksiin. Näissä on aina kehittämisen varaa.

Tämä 40-vuotishistoriikki kuvaa seuramme toimintaa monelta eri kantilta. Päätoimintamuodot ovat saaneet kukin oman kohtansa. Riistakannat ja niiden kehitys on saanut nyt enemmän painoa. Niitä seuratasolla kuvattaessa korostuu johtokuntien ja sihteerien rooli tietojen tallentamisessa ja arkistoinnissa. Myös riistanhoitoyhdistysten olisi hyvä ylläpitää järjestettyä arkistoa riista-arvioista, metsästysvoimakkuudesta ja riistanhoitotöistä. Näistä kaikista seurat toimittavat vuosittain sinne tietonsa.

Juhliva seura haluaa kiittää kaikkia näiden tietojen kokoamiseen osallistuneita. Erityinen kiitos Seija Kiiverille, joka Keski-Suomen riistanhoitopiirissä kokosi tilaston hirviluvista. Muut tilastotiedot on saatu pääosin seuran arkistoista.

Tämän julkaisun toimittamisesta ja kirjoittamisesta ovat vastanneet Antero Kuitunen ja Jukka Nikkilä. Kilpailuosio on Matti Eräjärven käsialaa.

Taloudellisesti useat lähiseudun yritykset ja yhteisöt ovat tukeneet tämän julkaisun painokustannuksia. Siitä kiitos heille.

SISÄLLYS

ALKUSANAT **1**

PALOMÄEN JAHDISTA LANNEVEDEN JAHDIKSI **4**

SEURAN PERUSTAMINEN 4
METSÄSTYSALUE 4
MAANOMISTAJAKUNTA 7
JÄSENISTÖ 8
SÄÄNNÖT 10
JÄSENYYDET, YHTEISTYÖ 10

KENNELTOIMINTA **12**

AJOKOIRATOIMINTA 12
HIRVIKOIRATOIMINTA 13
KANAKOIRATOIMINTA 14
NÄYTTELYTOIMINTA 15

KILPAILUTOIMINTA **17**

HAULIKKO 18
HIRVI 18
LUODIKKO 19
HIRVENHIIHTO JA HIRVENJUOKSU 19

PEIJAISET JA YHTEYDENPITO **21**

TALKOOTOIMINTA **23**

PIENRIISTANMETSÄSTYS **25**

HIRVENMETSÄSTYS **29**

METSÄSTYKSEN ALKUAJOISTA 29
METSÄSTYKSESTÄ 29
HIRVIKANNAN HOITO 30
HIRVITALOUSALUEAJATTELU 31
KEVÄTLASKENTA 32
SAARIJÄRVEN RIISTANHOITOYHDISTYKSEN ROOLI HIRVIKANNAN HOIDOSSA 32
YHTEISTOIMINTA JA ESY 33
KÄYTÄNNÖN METSÄSTYS 33
HIRVIPORUKKA 34

MUUT HIRVIELÄIMET **35**

KARHU **35**

RIISTANHOITO **36**

YLEISTÄ 36
RUOKINTA 36
RIISTAPELLOT 37
VAHINKOELÄINTEN METSÄSTYS 38
RIISTALASKENTA 41
RAUHOITUSALUEET 41

LANNEVEDEN JAHTI RY 40 VUOTTA **43**

JOHTOKUNTIEN KOKOONPANOT: 48
LANNEVEDEN JAHTI 1972-2003 48

LANNEVEDEN JAHTI RY JÄSENET 2003 ..... **51**

PALOMÄEN JAHDISTA LANNEVEDEN JAHDIKSI

Seuran perustaminen

Toukokuun 15. päivänä vuonna 1963 oli Aholaan, Veikko Toikkasen tilalle, kokoontunut alun toistakymmentä metsästyksestä innostunutta miestä. Toiveena oli perustaa oman kylän alueet käsittävä metsästysseura. Tässä toimessa alkoi olla jo hieman kiire, koska naapurikylillä Lannevedellä ja Pajupurolla metsämiehet mielivät samoin. Tultaisiin siis tavoittelemaan kenties samoja metsästysalueita. Käytännön tietoja ja asiantuntemusta toi paikalle silloinen Keski-Suomen riistapäällikkö Heikki-Paavali Salonen. Salosen johdolla kokous risti metsästysseuran Palomäen Jahti Ry:ksi. Johtokuntaan valittiin Mauno Toikkanen, Erkki Rautiainen, Reino Toikkanen, Arvi Ahonen, Alpo Toikkanen ja puheenjohtajaksi Yrjö Toikkanen. Arvi Ahonen hoiti seuran sihteerin ja rahastonhoitajan tehtävät. Perustetun Palomäen Jahdin tarkoituksena oli harjoittaa vuokratuillaan mailla järkiperäistä metsästystä ja riistanhoitoa sekä niiden edellyttämää luonnonsuojelua ja ampumaurheilua.

Toiminnan tärkein tavoite aluksi oli metsästysmaiden vuokraaminen. Uudet jäsenet, jotka vuokrasivat maansa seuralle, eivät maksaneet liittymismaksua. Alueiden haaliminen oli tarkkaa suhdetoimintaa, koska koko metsästysseuratoiminta oli isäntäväestölle vielä uutta. Piti puntaroida visusti, kuka jäsenistä parhaiten osaisi maanomistajan suostutella. Seuran perustamisvuonna solmittiin jo sopimuksia yhteensä 3976 hehtaaria.

Jäseniä liittyi seuraan perustamisvuotena 47 henkilöä. Liittymismaksuna oli viisi markkaa ja vuotuinen jäsenmaksu kolme markkaa. Rahaa tarvittiin lähinnä seuran rekisteröitymiseen yhdistykseksi sekä posti- ja toimistokulujen peittämiseen. Sisäasianministeriön päätös teki Palomäen jahdista virallisen yhdistyksen heinäkuun 16. päivänä vuonna 1963.

Virallisen tiedon rekisteröimisestä saatuaan johtokunta ryhtyi käytännön toimiin. Seuran alueella asuvia metsästäjiä kehotettiin liittymään seuraan. Luvattomille metsästäjille oli uhkana 60 markan sakko. Seuraan kuulumattomat saattoivat ostaa päiväkohtaisen vieraskortin alueelle. Kortin hinta oli aluksi kolme markkaa. Näillä toimilla pyrittiin valvottuun metsästykseen. Kuopionkankaalle perustettiin muutaman sadan hehtaarin rauhoitusalue, joten koko seuran alue ei ollut metsästyksen käytettävissä. (Lanneveden Jahti Ry1963–1993)

Metsästysalue

Seuran perustamisvuonna maata oli vuokrattuna vain alle 4000 ha. Maat olivat rikkonaisia. Vuoteen 1971 mennessä maata oli jo hirvenmetsästysalueena mitattuna yli 6000 ha. Maat olivat jo tuolloin muotoutuneet lähes nykyisenlaiseksi.

Keväällä 1972 Palomäen Jahti ja Lannen Linnustajat yhtyivät yhdeksi metsästysseuraksi. Pinta-alaa oli tuolloin hirvenmetsästyksessä 10587 ha. Luonteva seuran nimi oli Lanneveden Jahti. Käytännössä asiat hoidettiin siten, että Palomäen Jahti muutti nimensä ja Linnustajat lakkauttivat toimintansa rekisteröitynä metsästysseurana.

Suuremman seuran muodostamista oli suunniteltu jo useamman vuoden ajan sekä Palomäen että Lanneveden Linnustajien keskuudessa, mutta vanhat kyläkuntien väliset kaunat olivat olleet esteenä. Vasta metsästyksen painopisteen muuttuminen linnustuksesta jänistykseen ja hirvenmetsästykseen, kypsytti metsästäjien mielen. Asenteiden muokkaamista kuitenkin tarvittiin, jopa siinä määrin, että Lanneveden Sampolassa pidettiin ohjelmallinen ilta lähinnä maanomistajille, joiden armoilla metsästysvuokrasopimukset olivat. Suuri joukko metsästysvuokrasopimuksia oli sopivasti vanhenemassa vuosina 1972 ja 1973, joten tuoreen Lanneveden Jahdin sinunkaupat isäntien kanssa oli oitis tehtävä, mutta kuitenkin luontevalla tavalla.

Seurojen yhdistymisen jälkeen metsästysmaat muodostivat lähes yhtenäisen 10 000 hehtaarin alueen, joten eritoten hirvimiehet näkivät asiansa valoisampana kasvavien lupamäärien muodossa. (Lanneveden Jahti 1963–1993)

Yhteiselo kesti vuoteen 1982, jolloin kävi ilmi, että Lannen Linnustajat olivat muodostaneet reilun 2000 ha:n metsästysalueen Lanneveden kyläkeskuksen ympärille. Hirviluvat, ja niiden voimakas lisääntyminen oli tähän pääsyynä. Pienriistamiehet kokivat tämän tappiona. Anottiin kuitenkin hirviluvat yhdessä aina vuoteen 1993 asti, jolloin naapuri päätti anoa lupansa yksinään. Hirviluvat olivat taas laskussa.

Kuva 1. Maisemaa Heinälammelta. Monet mäet hallitsevat aluetta. Oikealla Haarasenmäki, taustalla Hukanmäki. Kuva Antero Kuitunen 1993

Lanneveden Jahdissa oli jo 1980-luvun lopussa siirrytty ATK:n käyttöön maiden hallinnassa. ATK-ohjelman kehitti silloinen uusi jäsen Ilkka Leppänen. Koko

kehittämisprojekti lähti siitä, että lähtötilanne maanvuokrauksessa oli kovin heikko: yli 7000 hehtaarin metsästysalueesta oli vuokrattu pienriistalle vain vajaa 4000 ha, vaikka seurassa oli satakunta jäsentä. Pääsyy tähän oli se, että hirvimiehet vastasivat valtaosasta metsästysmaanvuokrauksesta, ja osa heistä ei ollut kiinnostunut muusta kuin hirvimaista. Samalla kun ATK tuli käyttöön uusittiin myös vuokrauskäytäntö. Maanvuokrausjaosto perustettiin ja maita vuokrattiin uudestaan siten, että aluksi uusittiin kaikkien jäsenten sopimukset, yli 1500 ha. Seuraavana vuonna uusittiin yli 2000 ha:n edestä sopimuksia, erilaisten epäselvyyksien ja puutteellisuuksien takia.

Hirvimaaluettelot samoin kuin metsästysvuokrasopimukset on tulostettu tietokoneelta vuodesta 1990 lähtien. Nyt 2000-luvulla on siirrytty käyttämään maanmittauslaitoksen tietokantoja alueen hallinnoinnissa. Oheinen kuva antaa kokonaiskuvan maanvuokraustilanteesta tänä päivänä.

Maiden rajoilla käytiin ajoittain lähinnä hirvenmetsästysalueeseen liittyviä riitoja. Osa sovittiin jo kehittämisprojektin alussa mm. Riihimäen Hirviseurueen ja Pajupuron Erämiesten kanssa käytiin rajaneuvotteluita. Lannen Linnustajien kanssa oli pitkään 1990-luvulle sopimusraja. Välillä tosin nokitettiin. 2000-luvulle tultaessa tilanne kiristyi pahasti. Ison yhteislupa-alueen syntyminen hirvieläinten metsästykseen (ESY), lähinnä jahtilaisten aloitteesta, 2001 selkeytti osaltaan rajoja etelässä ja lännessä. Lannen Linnustajienkin liittyminen ESY: yn vuonna 2003 korjasi tilannetta myös idässä.

Tästä väännöstä on ollut haittaa seuratoiminnalle, koko metsästysharrastukselle, mutta ennen kaikkea siitä on ollut haittaa maanomistajille. Joku heistä on syystäkin hermostunut. Yhteistyöneuvotteluja käydään taas.

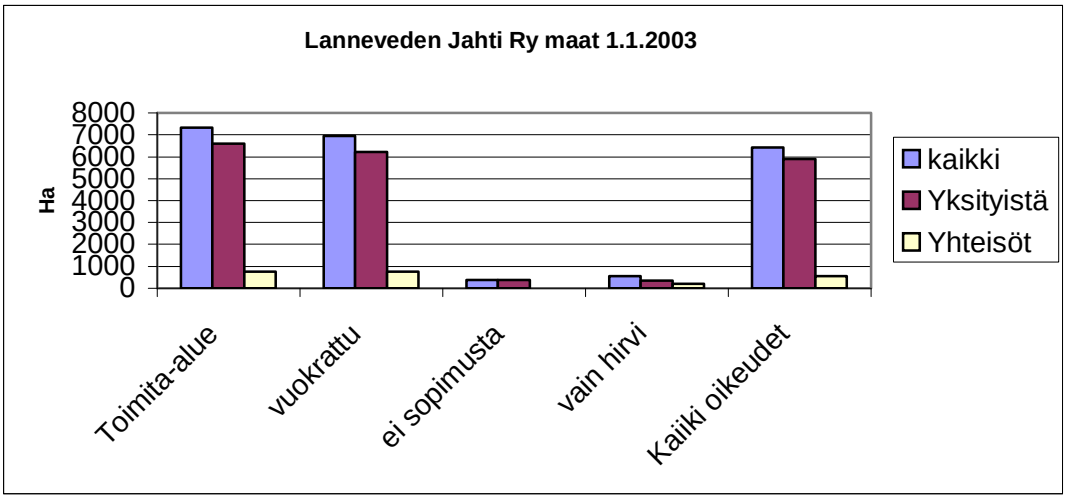

Kaavio 1. Lanneveden Jahti Ry:n maat. 1.1.2003

Maat sijaitsevat usealla kyläkunnalla. Ne ovat luonteeltaan lännessä mäntyvaltaisia ja idässä kuusen osuus kasvaa selvästi. Vesistöjä on alueella vähän samoin soita. Tiestö on parantunut ja sen tiheys on kasvanut koko seuran olemassaolon ajan.

Erityispiirteinä alueeseen liittyy yli 100 ha luonnonravintolammikoita, joissa kasvatetaan lähinnä siikaa, kuhaa ja harjusta eri vesistöihin istutettavaksi. Ne ovat usein oikeita vesilintuparatiiseja, mutta koska ne sijainniltaan ovat usein talojen läheisyydessä, on vuokrasopimuksissa yleensä rajattu vesilintujahti kala-altailla maanomistajalle jääväksi.

Maanomistajakunta

Lanneveden Jahdin maat ovat lähes yksinään yksityishenkilöiden omistuksessa. Kuviosta XX nähdään, että yhteisöillä on maita ainoastaan noin 10 % koko maa-alasta. Niistä suurimmat ovat Metsähallitus ja Metsämannut OY. Yhteisöjen kanssa tehdään vain kuusi sopimusta kun yksityisten kanssa tehtyjä sopimuksia on tällä hetkellä 188. Rekisteri-tiloja on yli 300. Kuolinpesiä tai perikuntia on 24. Keski-pinta-ala on yksityisillä 33 ha kun se yhteisöillä on 124 ha.

Maanomistajakunta asuu vieläkin pääosin seuran alueella, mutta koko ajan on siirtymistä kaupunkeihin ja taajamiin tapahtunut. Aktiivitilat ovat kasvattaneet jonkin verran pinta-alojaan. Tämä vähentää sopimusten määrää. Tilojen yhdistäminen on ollut monella aktiivitilalla ajankohtaista.

Pääosa omistajista, lähes 120, asuu seuran alueella (Kaavio 2)

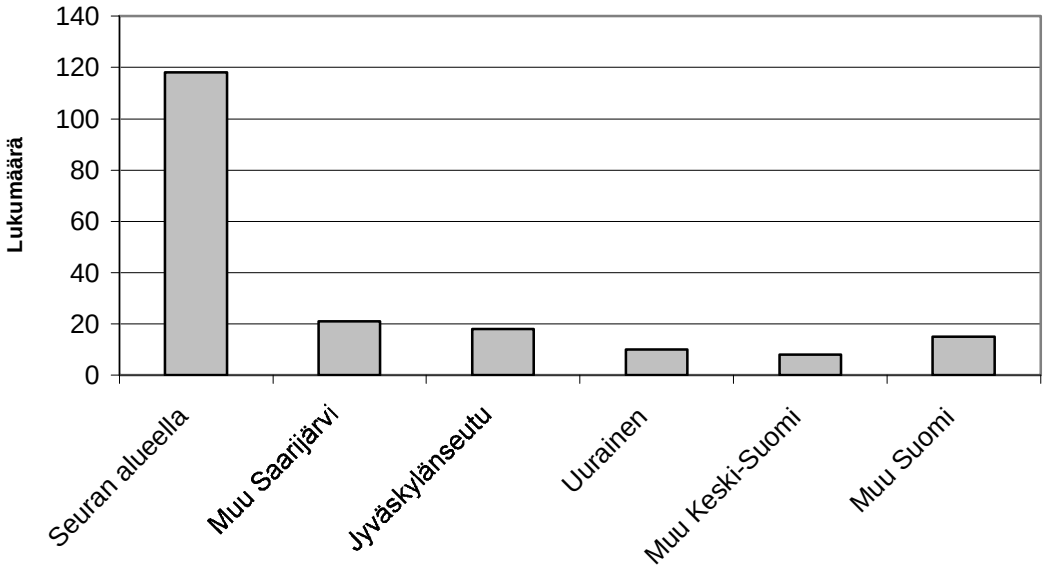

Kaavio 2. LANNEVEDEN JAHTI RY:n maanomistajakunta asuinpaikan mukaan

Jäsenistö

Perustamisvuonna jäsenmäärä oli alle 50, mutta aktiivinen jäsenhankinta nosti jäsenmäärän nopeasti yli 90:nen.

1970-luvun alussa voidaan nähdä koko metsästysharrastuksen muuttuneen. Kilpailu, kenneltoiminta ja riistanhoito korvasivat yhä useamman jäsenen varsinaisen metsästyksen. Pyssyyn tartuttiin entistä harvemmin riistan ampumisaikeissa. Enää ei metsästäjä ollut ainoastaan koiransa kanssa metsiä samoileva kulkija. Yhä useammin hän hakeutui julkiselle paikoille ja jopa tunnustautui metsästäjäksi. Jotta joukkoon kuuluminen olisi paremmin ilmennyt, Lanneveden Jahti tilasi Frans Toikkaselta reppumerkin 1972. Reppumerkin oli tarkoitus tehdä seuraa tunnetuksi ampumakilpailuissa, koiranäyttelyissä ja muissa yleisötilaisuuksissa.

Kuva 2. Aktiivijäseniä muistetaan merkkipäivinä. Kakkua leikkaamassa Kerttu ja Maire Toikkanen. Tarjoilijana juhlakalu Raimo Peräaho. Kuva Erkki Hyytiäinen

Lanneveden Jahdista oli muodostunut noin 100 metsästäjän metsästysseura, joka oli Keski-Suomessa harvinaisen suuri niin alueeltaan kuin jäsenistöltään. Toimintaan oli tullut täsmällisyyttä ja suunnitelmallisuutta etenkin talouden osalta.

Keskinäinen tiedottaminen toiminnasta hoidettiin pari kertaa vuodessa ilmestyvällä jäsenkirjeellä. (Lanneveden Jahti RY 1963–1993)

Pitkään uudet jäsenet otti seuran vuosikokous, jossa pääkriteerinä oli alueella maanomistaminen tai siellä asuminen. Ulkopuolelta oli hankala tulla. 1993 sääntöuudistus siirsi jäsenasiat johtokunnalle, mikä on tuonut jäsenkäsittelyyn nopeutta. Nyt seuraan on jo päässyt alueen ulkopuolisiakin. Kuitenkin jäsenistön keski-ikä vielä vuonna 1999 oli 51 vuotta. Jäsenien vaihtuvuus on tämän jälkeen ollut suurta. Lähes kolmannes (29) vuoden 1999 jäsenistä on eronnut. Vastaavasti uusia jäseniä on otettu siten, että keski-ikä vuoteen 2003 tultaessa on laskenut 48 v:een. Hirviporukassa keski-ikä on v 2003 49 vuotta kun se vielä v 2000 oli 59 v.

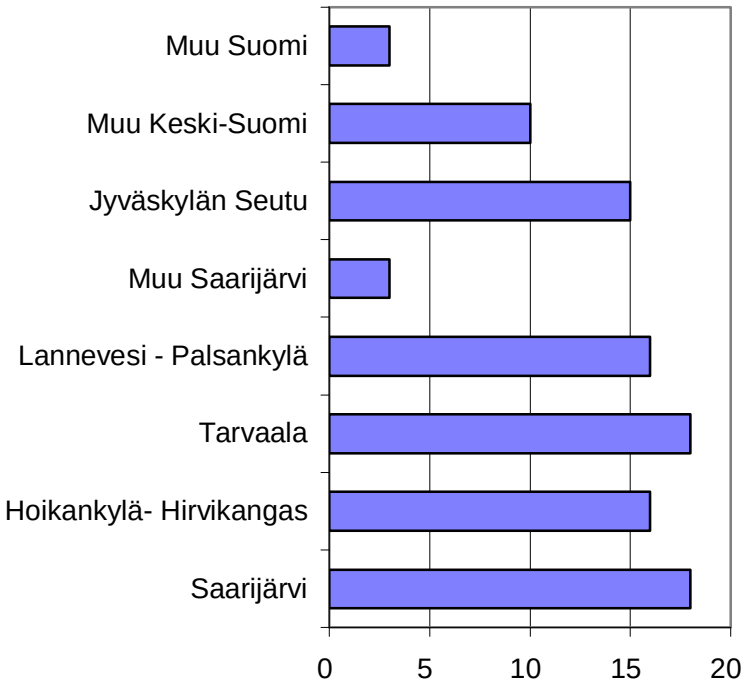

Kaavio 3. LANNEVEDEN JAHTI RY Jäsenet asuinpaikan mukaan v. 1999 (n=99)
Seuran jäsenmäärä on sidottu säännöissä metsästyspinta-alaan. Vuoden 1993 alussa jäseniä oli 80. Nyt seuran jäsenmäärä on 87.

.

SÄÄNNÖT

Alusta alkaen seuratoiminta on perustunut sääntöihin. Niitä on kuitenkin eri syistä jouduttu aika-ajoin uusimaan. Syitä on ollut esimerkiksi seuran käytänteiden muuttuminen ristiriitaiseksi sääntöjen kanssa. Toinen merkittävä syy on ollut yhdistyslain muuttuminen. Lanneveden Jahti Ry:kin uusi sääntönsä heti kun yhdistyslaki 1990-luvun alussa uusittiin. Valmistelu ja muokkausvaihe kestivät lähes vuoden ja raskaimman esityön teki Jukka Nikkilä.(Lanneveden Jahti Ry 1963–1993)

Säännöt määrittelivät uudelleen maanomistajajäsenen, koejäsenen, kunniajäsenen ja kunniapuheenjohtajan. Esimerkiksi maanomistajajäsen on kysymyksessä silloin, jos vuokraa vähintään 5 ha käsittävän tilan kaikilla metsästysoikeuksilla. Se siis purkautuu, jos myy maansa tai rajoittaa metsästystä tilallaan muuten kuin vesilintujen metsästyksessä kala-altailla. Maanomistajalta ei peritä liittymismaksua eikä hänellä ole riistanhoitovelvoitetta. Lisäksi hän maksaa vain puolet vuosittaisesta jäsenmaksusta. Muita muutoksia tuli ennen kaikkea johtokunnan asemaan. Myös yksittäisen jäsenen velvollisuuksia korostettiin.

Seuran Hirvieläinten metsästyssäännöt oli uusittu jo edellisenä vuotena. Ne olivat kuitenkin hyvin yhteensopivat seuran sääntöjen kanssa. Merkille pantavaa oli jahtivoutien velvollisuus metsästyksen suunnittelussa. Passipaikkojen arvontavelvollisuus johti hyvään etukäteissuunnitteluun jo hyvissä ajoin ennen jahtia. Sääntöjä korjailtiin lähinnä voudin kiertoajan osalta 2002.

Muitakin sääntöjä on käytössä. Metsästäjä joutuu eri yhteyksissä käyttämään mm. karhun – ketun - ja hirven yhteisjahtisääntöjä. Varsinkin karhusäännöt on jokaisen metsälle aikovan osattava, sillä karhujahdissa yksittäisen metsästäjän vastuu korostuu mm. siitä syystä, että siinä ei ole johtajaa. Toinen syy on se, että karhujahtia saa EU:n alueella harjoittaa vain erittäin painavin syin. Nämä liittyvät häiriökarhuihin, vahinkoa aiheuttaviin karhuihin tai kestävän kannan rajoittamiseen.

Jäsenyydet, yhteistyö

Lanneveden Jahti kuuluu sääntöjensä mukaisesti jäsenenä Suomen Metsästäjäliiton Keski-Suomen piiriin, Keski-Suomen Kennelpiiriin ja Suomen Kennelliittoon. Metsästäjäliiton jäsenetuna jäsenille tulee Jahti-lehti. Lisäksi jäsenet osallistuvat liiton järjestämiin ampuma- ja hirvenhiihtokisoihin. Kennelpiirin jäsenyys mahdollistaa koiranäyttelyiden järjestelyissä mukana olon ja samalla myös koirakokeiden järjestämisen.

Seuratason yhteistyötä on harjoitettu naapuriseurojen kanssa lähinnä yhteislupajärjestelyitä sopien. Näistä merkittävimpiä ovat hirven yhteislupa-alue ESY sekä Keuruun – Multian lähes 300 000 ha yhteislupa-alue karhun metsästyksen osalta. Lisäksi vuonna 2002 solmittiin ketunmetsästyksen

yhteisjahtisopimus Pajupuron Erämiehet Ry:n , Uuraisten Erämiehet Ry:n ja Sahrajärven Metsästysseura Ry:n välillä. Kaikkien näiden riistaeläinten pyynti vaatii yhteistyötä joko onnistuneen metsästyksen järjestämiseksi ja/tai järkiperäisten riistakantojen ylläpitämiseksi. Nykymetsästäjä on tähän selvästi aikaisempaa valmiimpi.

Kun seura perustettiin, sen toiminta-alueen ollessa laajimmillaan, seudulla oli 5 kyläkoulua:

Lannevesi 1899-
Tarvaala 1925-
Harju 1909–1967
Hirvikangas 1943–1967
Palomäki 1921–1999
(Junttila Heikki)

Seura toimii nykyään usean kyläyhdistyksen alueella. Palomäen koulun toiminnan lakattua Palomäen kyläyhdistys Ry osti kiinteistön ja Lanneveden Jahti oli tässä mukana pienellä panoksella. Koululla on pidetty viimevuosina useimmat kokoukset. Lisäksi muutamana viime vuotena täällä on tarjottu maanomistajille ja kyläläisille hirvikeittoa.

Saarijärven riistanhoitoyhdistys on ollut koko ajan Lanneveden Jahtia lähellä. Talkoisiin on osallistuttu ja ampumaradan kehitysvaiheessa seura lahjoitti rahaakin yhdistykselle. Johtokunnassa on jahdin jäseniä ollut eri aikoina

Ilmari Oksanen - 63-87
Raimo Peräaho - 87-93
Jukka Nikkilä 1993 -

Kuva 3. Peijaiset ovat tärkeä yhteistyömuoto. Useimmiten maanomistajien lisäksi myös kyläläisiä ja naapuriseurojen jäseniä on mukana juhlassa. Tarjoiluun tässä valmistautumassa Sisko Lähteinen, Leila Eräjärvi, Saara Peräaho ja Mirja Rautiainen. Kuva Paavo Lähteinen

KENNELTOIMINTA

Ajokoiratoiminta

Ajokoiratoiminta Lannevedellä käynnistyi jo 1960-luvun puolivälin paikkeilla. Silloin järjestettiin ensimmäisiä ajokokeita Lanneveden Linnustajien toimesta. Lanneveden Jahti aloitti ajokokeiden järjestämisen vuonna 1972, siihen oman piristys-ruiskeen antoi seurojen yhdistyminen. Metsästyskoirien maastokokeisiin avautui kennel-innostuksen myötä mahtavat näkymät. Seuran yhtenäiset alueet kiinnostivat etenkin hirvi- ja ajokokeiden järjestäjiä. Palomäen vaihtelevat metsäiset maastot olivat haluttuja koemaastoja. Moni koira on ajanut näissä Jahdin maastoissa 1 palkinnon, sekä valion arvoon oikeuttavan tuloksen. Lukuisia karsinta, valinta ja SM sijoituksia on ratkottu myös näissä maastoissa. Välttämättä tiedottaminen koemaastoista ei aina kohdannut tavallista rivimetsästäjää ja silloin tällöin syntyi kiusallisia tilanteita. Sattuipa kerran, että jyväskyläläisen koekoiran ajoon oli tullut paikallinen puolipystykorva, jonka isäntä ei yhtään empinyt kaataa vieraan koiran ylösottamaa ja ajamaa jänistä. (Lanneveden Jahti Ry 1963–1993)

Virinneellä kenneltoiminnalla oli kuitenkin myönteinen vaikutus etenkin koiramiesten toimintaan. Useat seuran jäsenet hankkivat oman rekisteröidyn, puhdasrotuisen koiran, jota metsästyksen lisäksi käytettiin myös näyttelyissä ja kokeissa. Silloin ajokoiratoiminnassa oli mukana mm. Eero Nyström, Matti Tannermäki, Veikko Toikkanen, Yrjö Toikkanen, Soini Kinnunen, Matti Mehtovuori, Simo Peräaho, Esa Peräaho, Tauno Keskustalo ja Matti Tapper. Kilpailuissa myös menestyttiin, suomenajokoirat saavuttivat useita valion arvoja. Käyttö- ja muotovalion arvon saavutti v.1966 uros Seppo, joka myös osallistui SM-Kilpaan v.1966 ja käyttövalion arvon saavutti v. 1974 narttu Hamarin Vilma, koirat omisti Matti Mehtovuori. Käyttövalion arvon saavutti v.1969 uros Jali, kansainvälisen muotovalion arvon saavutti v.1969 narttu Ahvensalon Haku ja muotovalion arvon saavutti v.1972 uros Jehu, koirat omisti Eero Nyström. Muotovalion arvon saavutti v.1971 narttu Haukkupeliittain Hutu, koiran omisti Veikko Toikkanen. Käyttö- ja muotovalion arvon saavutti v. 1972 uros Jami, koiran omisti Soini Kinnunen.

Koirien jalostus ja kasvatus kiinnosti menestymisen myötä. Eero Nyström omisti Haukkupeliittain kennelin, joka kasvatti suomenajokoiria, Veikko Toikkanen Jahtipaavon kennelin, joka kasvatti suomenajokoiria, sekä karjalan karhukoiria ja Matti Mehtovuori Hamarin kennelin, joka kasvatti suomenajokoiria.

Vähitellen innostus kuitenkin laantui ja kokeiden järjestämiseen tuli tauko, pidätyttiin vain luovuttamaan maastoja muutamaan ajokokeeseen vuosittain.

Uudelleen toiminta virisi 1980 luvun lopulla. Siihen oman vaikutuksensa antoi Saarijärvelle perustettu Saarijärven seudun Kennelkerho, joka voimakkaasti kannusti metsästysseuroja harjoittamaan kennel-toimintaa. Näin Lanneveden Jahdin ja Kennelkerhon välillä alkoi orastava yhteistoiminta, joka jatkuu vielä tänäkin päivänä. Yhteisesti on järjestetty tuomari-koulutusta, ajokokeita ja näyttelyitä 1990 -luvun alusta alkaen.

Uusimpana koemuotona on mukaan tullut 1994 ketunajokoe, johon Jahdin maastot myös hyvin sopivat. Kiinnostus kettukoiria ja ketun metsästystä kohtaan on kokeiden myötä selvästi lisääntynyt. Tänä päivänä ajokoiralla tapahtuva ketunmetsästys on yleistynyt myös Jahdin alueella.

Voimakkaan työpanoksen ajokoiratoiminnan hyväksi ovat tehneet Jukka Nikkilä, Mikko Kuitunen ja varsinkin Antero Kuitunen. Hän on sekä ajokokeen- että ketunajokokeen ylituomari.

Viimeisimpiä valioita suomenajokoirista on Antero Kuitusen omistamat uros Apo, joka saavutti muotovalion arvon v.1987, kansainvälisen muotovalion arvon v.1988, sekä käyttövalion arvon v.1990. ja uros Superhessu joka saavutti muotovalon arvon v.1991. Lisäksi Apo osallistui SM-Kilpaan v.1992.

Kuva 4. Ajokoiranpennut tutustumassa tulevaan työmaahansa. Kuva Antero Kuitunen

Hirvikoiratoiminta

Hirvikantojen vahvistumisen myötä myös puhdasrotuiset hirvikoirat tekivät tuloaan hirvimiesten kavereiksi. Näistä yleisimpiä olivat karjalankarhukoira, jämtlanninpystykorva ja harmaa norjanhirvikoira. Jalostuksen myötä näistä roduista kehittyi hyviä hirven hakijoita ja haukkujia. Perinteinen ajometsästys ”miehissä” oli muuttumassa pääsääntöisesti koirametsästykseksi

Hirvikoirakokeet tekivät tuloaan Keski-Suomeen 1970- luvulla.

Pekka Jokelainen hankki ensimmäisen puhdasrotuisen karjalan karhukoiran uros Jehun 1970. Jehusta tuli hyvä metsästyskoira ja koekoira joka saavutti käyttövalion arvon. Tähän mennessä ainoa hirvipuolen käyttövalio seurassamme.

Hirvimiesten keskuudessa koe- ja kilpailutoiminta on jäänyt vähäiseksi, vaikka hyviä koiria on ollutkin. Erkki Harjun omistama harmaa norjanhirvikoira uros Nalle haukkui 1980 luvulla kaksi voittajaluokan 1. palkintoa ja Alpo Toikkasen omistama karjalan karhukoira uros Jeppe haukkui yhden avoimen luokan 1. palkinnon. Nyt 2000 luvulla on Jukka Nikkilällä lupaava nuori norjan harmaa-hirvikoira uros Linjapolku Jeri, joka on jo haukkunut kokeessa kaksi 1. palkintoa. Sekä Marko Haapasalmen omistama suomenpystykorva uros Kaha, joka on haukkunut yhden 1. palkinnon, lisäksi Kahalla on 1. palkinto linnunhaukku-kokeissa.

Kuva 5. Raimo Peräaho ja Veikko Toikkanen karjalankarhukoiran kanssa jahtitauolla 1970. Raimo Peräahon Raatokiituri kulkuvälineenä.

Kanakoiratoiminta

Jahdin jäsenissä on ollut myös menestynyt kanakoiraharrastaja. Vilho Laitinen kuului maamme eturivin kanakoiramiehiin. Hänen omistamansa lyhytkarvainen saksanseisoja narttu Rakunamäen Asta saavutti käyttö- ja muotovalion arvon, sekä riistakoiratittelin v.1966. Sitten Vilho siirtyi englantilaisten kanakoirien pariin ja kilpaili menestyksellisesti englanninsettereillä ja pointtereilla 1970–1990 luvuilla.

Muotovalion arvon saavutti v.1978 englanninsetteri uros Mobydick. Muotovalion arvon, sekä voittaja-arvon saavutti v.1988 pointteri uros Tegews Bandit. Pointteriuros Blacklains Banco, jolla oli jo muotovalion arvoon oikeuttavat koe- ja näyttelytulokset, tuli v.1992 englantilaisten kanakoirien SM-kilpailussa, Derbyssä toiseksi. Sitten koira sairastui ja Vilho joutui siitä luopumaan, eikä anonut sille valion arvoa. Vilho on menestynyt myös kasvattajana, hänen omistamansa Eräsalon kennelin kasvateista on tullut useita Riistakoira- ja Voittaja tittelin saavuttaneita koiria, sekä käyttövalion ja muotovalion arvon saaneita koiria. Hänet on palkittu Suomen Kennelliiton kultaisella arvomerkillä, sekä Saksanseisoja-Kerhon ja Suomen Kanakoirakerhon kultaisella arvomerkillä suorittamastaan kenneltyöstä. Mannermaisten ja englantilaisten kanakoirien metsästyskokeiden ylituomarina Vilho toimi yli 30 vuotta.

Menestystä löytyy vielä ylösajavien-ja noutavien koirien parista. Englannin sprigerspanieli on tuttu koirarotu sorsanmetsästystä harrastavien keskuudessa. Väinö Lähteisen omistama englanninsringerspanieli uros Weedi oli 1970- luvulla maamme ensimmäisiä nelosvaliota. Weedi saavutti tottelevaisuusvalio arvon v. 1972, käyttövalion arvon v.1973, muotovalion arvon v.1974 ja jäljestämisvalio arvon v.1976. Weedin pitkä ja menestyksellinen kilpailu-ura tuotti mm. jäljestämisen SM-mestaruudet v.1973 ja v.1981, sekä Suomi-Ruotsi maaotteluedustuksen v.1974. Tottelevaisuuskilpailuissa Weedi saavutti 15 voitta-jaluokan 1 palkintoa. Paavo Lähteisen omistama englanninsringerspanieli uros Buua oli Weedin poika, joka saavutti muotovalion arvon v.1977 ja käyttövalion arvon v.1980. Antero Kuitusen omistama englanninsringerspanieli uros Bukefalos Bill saavutti muotovalon arvon v. 1981 ja käyttövalion arvon v. 1982. Bill osallistui Suomi-Ruotsi maaotteluun v.1982.

Näyttelytoiminta

Koiranäyttelyt ovat kautta aikojen näytelleet hyvin merkittävää roolia seurojen taloudessa. Lanneveden Jahti sai järjestää ensimmäisen koiranäyttelyn Eero Nyströmin, Tauno Keskustalon ja Matti Tannermäen johdolla Sampolan kentällä v. 1973. Näyttelyssä arvosteltiin pohjoismaiset metsästys- ja paimenpystykorvat, sekä suuret - ja pienet ajokoirat. Koiria oli yhteensä noin 80. Toinen samanlainen näyttely järjestettiin v.1975. Näillä kahdella näyttelyllä seuran talous kohentui merkittävästi. Rahaa kertyi yli oman käyttötarpeen ja sitä tallennettiin Lanneveden Osuuspankkiin säästöksi pahan päivän varalle. Sitten koiranäyttelyjen järjestämiseen tuli pitkä tauko. Vasta v.1990 yhteistyönä Kennelkerhon ja Mahlun Riistamiesten kanssa järjestettiin ryhmäkoiranäyttely Mahlun nuorisoseuran talolla. Näyttelyssä arvosteltiin pohjoismaiset metsästys- ja paimenpystykorvat, sekä suuret - ja pienet ajokoirat näyttelyyn osallistui yhteensä 134 koiraa.

Seuraava todella suuri koitos oli v.1997 kaikkienrotujen koiranäyttelyn järjestäminen Saarijärvellä, näyttelyssä arvosteltiin peräti 1088 koiraa. Lanneveden Jahdin lisäksi näyttelyä oli järjestämässä Saarijärven seudun Kennelkerho, Mahlun Riistamiehet, Rahkolan Eränkävijät, Pyhämäen Erä ja Vuoskosken Paukku. Tämän ryhmän toimesta näyttelyitä on järjestetty seuraavasti; vuonna 1998 ryhmänäyttely, johon osallistui 200 koiraa. Vuonna 2000 kaikkienrotujen näyttely, johon osallistui 1095 koiraa. Vuonna 2002 kaikkienrotujen näyttely, johon osallistui 1130 koiraa. Yhteistyö jatkuu edelleen, seuraava iso haaste on jälleen kaikkienrotujen näyttely vuonna 2005.

Koiranäyttelyn järjestäminen tänä päivänä on järjestäjille todella suuri urakka, joka vaatii talkoohenkeä, osaamista ja paljon aikaa. Näyttelystä saadulla tulolla rahoitetaan pääsääntöisesti seurojen toimintaa.

Kuva 6. Koiranäyttely Martinikievarissa 1992. Apon jalostusluokka. I p ja Kp. Kuva Antero Kuitunen

KILPAILUTOIMINTA

Jo alusta alkaen Palomäen Jahdin toimintaperiaatteisiin kuului metsästyksen ja riistanhoidon lisäksi ampumaurheilu ja sitä kautta metsästäjälle tarpeellisen ampumataidon kehittäminen. Ajatuksissa oli jopa oman ampumaradan rakentaminen, mutta siihen eivät rahkeet riittäneet. Keväällä 1965 ostettiin harjoittelua varten savikiekkolinko, joka olikin Ristihongan pellon laidassa ahkerassa käytössä. Kun taito kasvoi, niin se ruokki kilpailuviettiä. Siitä se alkoi. Hakeuduttiin kisoihin, joissa veri sitten punnittiin. Ensin käytiin pienemmissä kisoissa ja sitten uskallettiin lähteä jo Metsästäjäin keskusjärjestön, Keski-Suomen riistanhoitopiirin ja Suomen metsästäjäliiton Keski-Suomen piirin järjestämiin kisoihin. Myöhemmin uskallettiin osallistua jopa Metsästäjäliiton SM-kisoihin.

Ampumaurheilun kiinnostus lisääntyi seurassa siinä määrin, että alettiin järjestää omia lajikohtaisia mestaruuskisoja. Rahallisesti kilpailijoita autettiin siten, että Palomäen Jahti maksoi edustajiensa kilpailumaksuja. Nykyiseen Pyssylään suunniteltiin seurojen yhteistä ampumarataa. Vuonna 1968 johtokunta päätti tukea hanketta 300 mk:n lahjoituksella. Jäsenet kävivät myös talkootöissä, jotta hanke edistyisi. Kalmarissa oli jo virallinen ampumarata, mutta harjoittelumatkaa Palomäeltä sinne pidettiin pitkänä. Pyssylän aiheuttama innostus oli näin ymmärrettävää. Kilpailutoimintaa alkoi olla jo niin paljon, että yleiskokous päätti vuonna 1970 perustaa erityisen kilpailujaoston järjestelemään ja kehittämään ampumaurheilua.

Kuva 7. Ampumaurheilu ja –harjoittelu ovat olleet ja ovat edelleen Lanneveden Jahdin keskeisiä toimintamuotoja. Kuvassa luodikkomestaruuskisat, makuuammunta 1996. Kuva Erkki Hyytiäinen

Haulikko

Oman savikiekkolingon ahkera käyttö tuotti tulosta. Ensimmäisen piirinmestaruuden Palomäen Jahti sai 3.10.1965, kun Reino Toikkanen voitti Seppälänkankaalla tiukassa kisassa henkilökohtaisen mestaruuden. Kisaan osallistui noin sata ampujaa, joten voitto oli sitäkin makeampi. Joukkueena Palomäen Jahti oli neljäs. Haulikon joukkuemestaruutta seura pääsi juhlimaan vuonna 1967, jolloin Alpo Toikkanen, Reino Toikkanen ja Matti Eräjärvi ampuivat parhaan tuloksen 20 keskisuomalaisen seuran joukosta. Haulikko-mestaruuden voitti myös Jorma Nieminen vuonna 1967 ja Reino Toikkanen toistamiseen vuonna 1971. Tämän alkuinnostuksen jälkeen tilanne rauhoittui. Suurempia menestyksiä ei tullut ja keskityttiin pääsääntöisesti seuran omiin haulikkokisoihin. Tilanne on parantumassa, sillä vuonna 2001 Tuomo Såg voitti haulikossa M-20 piirinmestaruuden. Jatkoa seurannee, kun haulikkorata-asia saadaan taas kuntoon.

Kuva 8. Vuoden 2003 haulikkomestari Tuomo Såg nelospaikalla keskittymässä. Kuva Antero Kuitunen

Hirvi

Jäsenet, jotka aikoivat hirvimetsälle, joutuivat näyttämään kykynsä hirviammuntakokeissa. Seuran ensimmäiset hirvimiehet ampuivat kokeensa Palomäen tanssilavan alapuolisessa Puustinvuoren notkossa 100 metrin matkalta seisovaan hirveen. Kokeen läpäiseminen edellytti harjoittelua ja tämä luonnollisesti johti myös kisailuun paremmuudesta.

Seura osallistuikin alusta pitäen menestyksellisesti Saarijärven riistanhoitoyhdistyksen mestaruuskisoihin. Parhaita Palomäen Jahdin edustajia seuran alkuaikoina olivat mm. Matti Eräjärvi, Reino Toikkanen, Alpo Toikkanen, Pekka Jokelainen ja Jorma Nieminen. Vuonna 1968 käynnistettiin “Viiden seuran hirviammuntakisa, joka jatkuu vieläkin. Kisaan on

osallistunut 2 - 3 seuraa Saarijärveltä ja saman verran Uuraisilta. Ensimmäinen piirinmestaruus saatiin vuonna 1976. Tällöin Matti Eräjärvi voitti Metsästäjäliiton Keski-Suomen piirinmestaruuden tuloksella, joka oikeutti suurmestariluokan hirvimerkkiin. Saavutus oli tuolloin ensimmäisiä Keski-Suomessa. Merkittävin suoritus oli edesmenneen Väinö Vuoren 1992 pronssimitali SML:n suomenmestaruuskisoissa sarjassa M-60. Väinö olikin seuran 1990-luvun innokkain ja valovoimaisin ampumaurheilun harrastaja.

Kesällä 2002 Jyrki Lehtonen teki historiaa voittamalla Keski-Suomen riistanhoitopiirin hirvimestaruuden maksimipisteillä 100. Tuloksen arvoa korostaa vielä se, että nahkaisen ja nimellä varustetun ampumatakin korvasi Jyrkillä T-paita (XXL).

Luodikko

Suomen metsästäjäliiton Keski-Suomen piirin kilpailuohjelmaan kuului myös luodikkoammunta. Tässäkin oltiin innolla mukana. Lanneveden Jahti voitti joukkueena 1980-luvulla luodikossa jopa piirinmestaruuden. Samoihin aikoihin Matti Eräjärvi palkittiin SML:n Keski-Suomen piirissä vuoden luodikkoampujana. Erkki Hyytiäinen, Alpo Toikkanen ja Väinö Vuori panostivat erityisesti myös luodikkoammuntaan ja tulosta syntyi. Nykyään vanhat ”jääkarit” jäähdyttelevät ja keskittyvät mittelemään taitojaan luodikkoammunnassa lähinnä seuranmestaruuskisoissa ja ovat voineet vielä usein rehvastella, että vanhassa vara parempi. Mutta - pilvi nousee - nuoremmat ovat tulossa.

Hirvenhiihto ja hirvenjuoksu

Kun hirvenhiihtoa ruvettiin Keski-Suomessa harrastamaan, niin Matti Eräjärvi, Alpo Toikkanen ja Reino Toikkanen olivat heti innolla mukana. Käytiinpä jo 1970-luvulla ensimmäisten keskisuomalaisten mukana SM-kisoissakin. Kärkipäähän ei ihan sijoituttu, mutta saatiinpa kokemusta. Piiritasolla menestystä tuli heti alkuaikoina Matti Eräjärven piirinmestaruuden myötä. Myös Alpo ja Reino Toikkanen kuuluivat ehdottomaan Keski-Suomen eliittiin ja menestyivät erinomaisesti kisoissa. Alpo Toikkanen on kuitenkin ollut kovin luu, sillä hän voi esitellä kahta haulikkorihlaa tuomisinaan SML:n Suomenmestaruuskisoista. Vuonna 1986 tuli Kuortaneella voitto hirvenhiihdossa sarjassa M-50 ja vuonna 1997 Kalajoella voitto hirvenjuoksussa sarjassa M-60, Vuosien saatossa harrastus on laajentunut. 1990-luvun alussa käynnistettiin kyläkuntien väliset hirvenhiihto- ja hirvenjuoksukisat. Aseena käytettiin pienoiskivääriä. Hiihto- ja juoksuaikoja laskettaessa käytettiin erilaisia ikähyvityksiä. Vuonna 1995 kisat muutettiin seuranmestaruuskisoiksi. Tästä kisat ovat vielä jalostuneet ”hirvenhiihtelyksi ja hirvenkävelyksi”. Nyt ei tarvitse laskea ikähyvityksiä; nuoret ja vanhat ovat samalla viivalla - nuoret oppii ja ikääntynytkin voi menestyä.

Tällä hetkellä hirvenhiihto ja hirvenjuoksu ovat seuran vankimpia lajeja. Menestystä on edelleenkin varmasti odotettavissa.

Kuva 9. Hirvenjuoksun SM-kisat Merikarvialla 2003. Seuraa edustivat (vas) Heikki Lintunen, Erkki Lintunen, Alpo Toikkanen ja Mika Lintunen. Kuva Erkki Lintunen.

PEIJAISET JA YHTEYDENPITO

Peijaisten pito on saanut alkunsa alun perin karhunkaadosta. Kun metsäsuomalainen sai ammuttua karhun, joka oli tehnyt vahinkoa karjalle, hän toi karhun riemusaatossa tupaan ja järjesti peijaiset Ukko Tapion kunniaksi. Tämä siksi, että hän oli ollut suosiollinen metsästäjälle. Lähinaapurusto kutsuttiin nauttimaan rieskaa ja olutta ja kotipolttoinenkin maistui, mikäli sellaista sattui olemaan. (Lanneveden Jahti Ry1963–1993)

Nykyisten peijaisten tavoitteena on tavoittaa mahdollisimman moni maanomistaja ja kyläläinen, jotta seura voisi kiittää tarjotuista harrastusmahdollisuuksista. Lisäksi peijaiset ovat tärkeä yhteydenpitoväylä maanomistajiin ja kyläläisiin.

Palomäen Jahti aloitti hirvipeijaisperinteen kohta seuran perustamisen jälkeen. Aluksi ne pidettiin Aholassa, jossa tarjoiltiin lähinnä ruokaa. Seitsemänkymmenluvulla peijaiset siirrettiin Sampolaan Lanneveden Nuorisoseuran taloon. Tilat olivat väljemmät, ja palvelivat paremmin juhlaa. Alkuaikoina keiton keitti Jenny Rautiainen Osuuskaupan saunapadassa. Myöhemmin osallistujamäärän lisääntyessä siirryttiin kenttäkeittiöiden käyttöön. Keiton keittäjänä oli vuosikaudet Jarmo Eräjärvi.

Kuva 9. Könttienjako arpomalla on kuulunut Jahdin peijaisperinteisiin lähes alusta asti. Tässä onnettarena Heino Lankinen, köntin saajana tunnistamaton maanomistaja, juontajana Reino Rautiainen ja seuran edustajana silloinen seuran sihteeri Raimo Laitinen. Kuva Paavo Lähteinen 1987.

Peijaisten organisoinnista ja tarjoilusta vastasivat pääosin Jahdin hirvimiehet puolisoineen. Ohjelmapuolella esiintyivät säännöllisesti Reino Rautiainen juontajana, Kurttu-Manu hanurinsoittajana ja Sari Rahkonen sellonsoittajana. Orkesterina oli usein Hietaman Pelimannit.

Yleensä ottaen peijaiset olivat varsin suuri tapahtuma vuosittain. Se oli myös raskas taloudellisesti sekä fyysisesti.

Seuran tehtyä kyselyn eri peijaisvaihtoehdoista hirvimiesten puolisoille, selvä enemmistö oli Palomäen koulun kannalla. Tähän liittyi myös koulun lakkautus ja sen siirtyminen Palomäen kyläyhdistyksen hallintaan. Nykyään tarjotaan hirvikeittoa päiväsaikaan, mikä on Saarijärvellä ja muualla lähiympäristössä vallitseva käytäntö.

Kuva 10. Hirvikeitolla Palomäessä 2001. Kuva Erkki Hyytiäinen

Osallistujamäärät peijaisissa vaihtelevat vuosittain. On arvioitu, että parhaina vuosina maanomistajia ja kyläläisiä on ollut kolmatta sataakin Sampolassa. Palomäessä on joka vuosi päästy toiselle sadalle. Edelleenkään ei ole poissuljettu Sampolaa yhtenä peijaisten pitopaikkana. Ainakin seuran täydet kymmenvuotisjuhlat tullaan siellä pitämään.

Muuta yhteydenpitoa on ollut tietysti vuokrasopimusten uusiminen määräaikaisissa sopimuksissa. Ne ovat kuitenkin viimevuosina vähentyneet, ja on pelko yhteydenpidon vähenemisestä. Tätä vaaraa torjuakseen on mietitty vuosittaisen tiedotteen laatimista. Tämä toteutuikin jo vuonna 2002 kun seuran maarekisteri uusittiin ja osoitetiedot tulivat tarkemmiksi.

TALKOOTOIMINTA

Eri yhdistyksissä talkootoiminnalla on suuri merkitys niin yhteenkuuluvuuden luojana kuin usein talouden kohentajanakin.

Vuosittain riistanhoito on pääosin järjestetty talkoin. Tällöin on tavallisesti kylvetty riistapeltoja tai kitketty niitä. Myös kerppuja on kerätty ja heinää seivästetty talvella riistalle jaettavaksi. Pienpetopyyntiä tehostaakseen seura on järjestänyt muutaman kerran loukkutalkoita

Ns. tuottotalkoot ovat seuratoiminnassa käsite, jolla tuetaan seuran taloutta. Niitä on ollut eniten 1990-luvulla, jolloin mm. aurausviittoja pystytettiin useana vuotena tielaitoksen teille. Samoihin aikoihin koiranäyttelytoiminta tuli voimakkaammin mukaan kuvaan. Pienempiä talkoita ovat olleet metsänviljelytyöt ja pönttötalkoot.

Kuva 11. Pönttötalkoot Haapaniemessä 1989. Sorvareina Matti Eräjärvi ja Jukka Nikkilä. Mukana myös Antti ja Liisa Nikkilä. Kuva Antero Kuitunen

2000-luvulla Neste-rallin reitti, Palsankylän erikoiskoe, kulki seuran alueella. Siinä seura parina vuotena toimi järjestystehtävissä yhdessä Palomäen kyläyhdistyksen kanssa.

Seura linjasi kuitenkin talkootöitä uudelleen ja päätti vetäytyä pääosista tuottotalkoista. Jäsenmaksu nostettiin vastaamaan todellisuutta. Syinä tähän voidaan mainita mm. sen, että suuressa seurassa käy tavallisesti niin, että

talkootyötkin kasaantuvat aina samoille, Lanneveden Jahdissa, 10–20 aktiivijäsenelle.

Kuva 12. Polttopuita kuluu kodissa. Laputalkoot Korkealassa 1995. Mukana mm. (vas.) Matti Oksanen (sahaamassa) Matti Eräjärvi , Veikko Taipale, Tarvo Heimonen, Paavo Lähteinen ja Pentti Peräaho. Kuva Antero Kuitunen

Kuva 13. Viittatalkooporukka koolla v 1999. Kuva Antero Kuitunen

PIENRIISTANMETSÄSTYS

Useimmille jäsenistä metsästys oli tärkein harrastus seuran alkuaikoina. Olihan sillä jo taloudellistakin merkitystä. Kun jäsenistö velvoitettiin tekemään ilmoituksen saaduista saalismääristä, kertyi vuonna 1963 saaliiksi keskimäärin 3 metsäkanalintua, yksi jänis ja pari vesilintua. Oraviakin metsästettiin laajasti 60-luvulla. Esim. kaudella 1967–68 ilmoitettiin saaduksi 530 oravaa. Metsäkanalintu kantojen jyrkkä lasku 1960-luvulla pakotti monet metsästäjät siirtymään ajokoirametsästyksen puolelle. 1970-luvulla seuran alue oli yli 10 000 ha. Näin suurella alueella saattoi hyvinkin ajattaa kettua ja jänistä ja välttyä päätymästä vieraalle tai vuokraamattomalle alueelle. (Lanneveden Jahti 1963–1993).

Kanalintukannat kääntyivät 1960-luvun aikana laskuun. Kun seuran alkuaikoina 1963 – 1967 metsoja saatiin vielä 30–40 kpl vuosittain, putosi määrä alle kymmeneen jo 1968. Eikä se koskaan siitä noussut pitkistäkään yli 10 vuoden rauhoituksista huolimatta. Vastaavasti teertä metsästettiin vuosittain yli 20 kpl vuosittain aina vuoteen 1975 asti kunnes saalismäärille kävi samoin kuin metson kohdalla oli käynyt. Tämä tapahtui samaan aikaan kun metsien uudistaminen voimaperäisesti vähensi vanhoja metsiä, koivun osuutta metsätaloudessa väheksyttiin ja soita ojitettiin vauhdilla. Kanalintujen metsästys on seuran alueella ollut 80- ja 90-luvuilla todella vähäistä. Esimerkiksi saalistilasto vuodelta 1991 kertoo, että koko seuran alueelta ei metsästetty kuin 2 teertä ja 3 pyytä. Metso oli ollut rauhoitettuna vuodesta 1970. Se jatkui joitakin lyhyitä katkoja lukuun ottamatta pitkään 2000-luvun taitteeseen, jolloin se otettiin mukaan saaliskiintiöön. Muutoinkin seura rajoitti kanalintumetsästystä mm.

- kieltämällä vuonna 1968 luodikon käytön kanalintujahdissa
- lyhentämällä metsästysaikoja
- vähentämällä vieraskorttien määrää
- ottamalla saaliskiintiön käyttöön 1972

Kuva 14. Teeret vaativat talvella koivikoita ravintokasveikseen. Kuva Antero Kuitunen

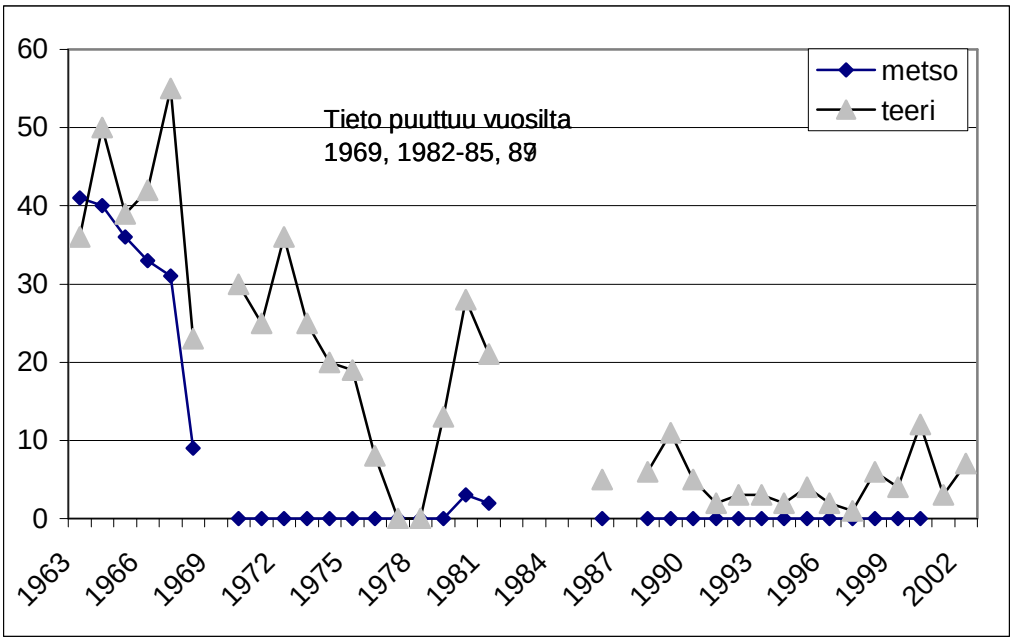

Kaavio 4. Metson ja teeren saalismäärät Lanneveden Jahti Ry:ssä 1963–2003. Metsokanta romahti 1960-luvulla. Syynä voimakkaat hakkuut, soiden ojitus ja supikoiran mukaantulo pienpetoihin.

Kuva 15. Tavallinen näky jänismetsällä. Jänis huiputtamassa koiraa tulemalla tielle. Vain huippukoirat voivat tästä hukatta selviytyä. Kuva Antero Kuitunen

Jäniskannoille seuran alueella on tyypillistä voimakkaat kannan-vaihtelut. Rusakkokannat peltoalueilla ja talojen läheisyydessä ovat ajoittain varsin runsaat, mutta rutto tulee aina varmasti tappamaan kannan lähes tyystin. Sama pätee metsä-jänikseenkin, mutta sen kantoihin vaikuttaa luultavasti yhtä paljon pienpetokannat ja petolinnut. Ei ole harvinaista se, että ajossa oleva jänis joutuu huuhkajan tai kanahaukan tappamaksi. Jänis on kuitenkin, varsinaisista riistalajeista eniten metsästetty laji. Sen saalismäärät heijastavat hyvin kannan aaltoilua. Toisaalta jäniksen metsästysmäärät osoittavat myös sen, että paine ainakin pienriistametsästykseen on alentunut. Ajokoirillekin on tullut ajattaminen varsi-naista metsästystä tärkeämmäksi. Kehitys liittyy myös siihen, että pienpetojen pyynti on tullut korvaamaan muuta metsästystä.

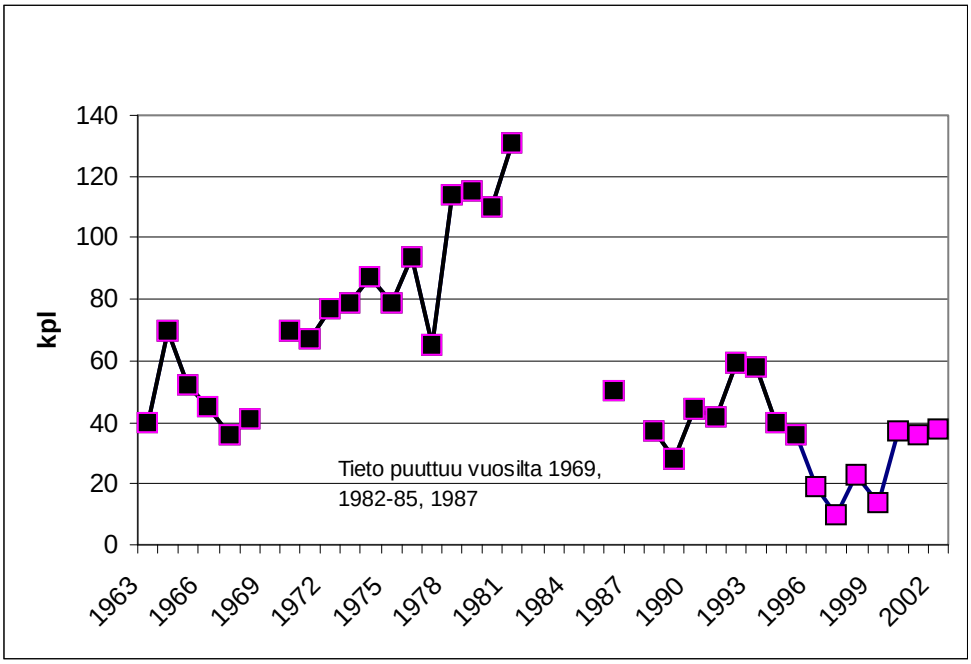

Kaavio 5. Jäniksen metsästysmäärät Lanneveden Jahti Ry:ssä 1963–2003

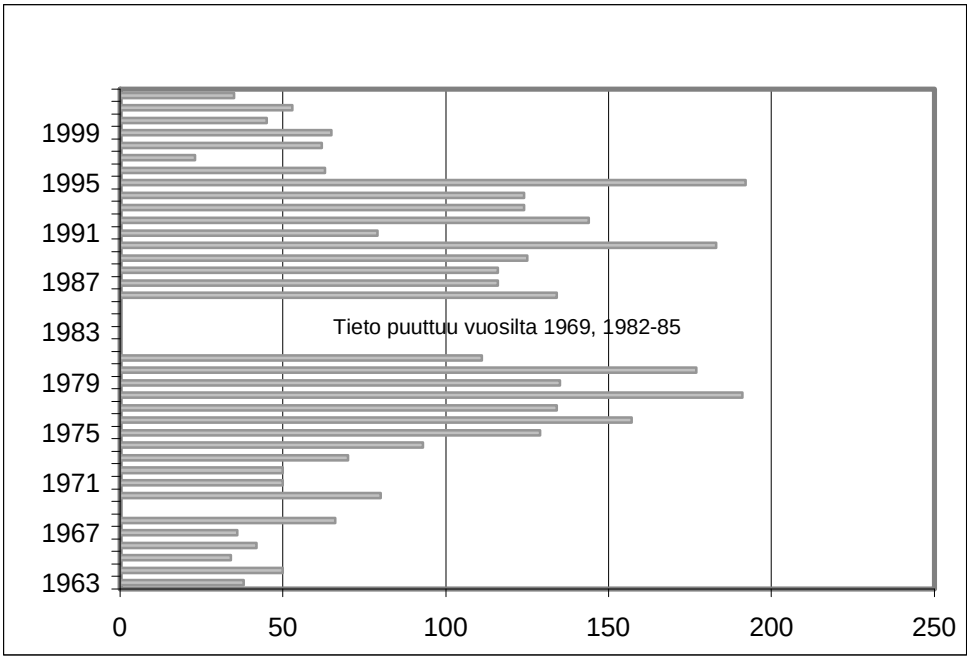

Kaavio 6. Vesilintumetsästyksen muutokset Lanneveden Jahti Ry:n alueella 1963–2003

Vesilintujen metsästys on aina ollut osalle jäsenistä keskeinen syksyn metsästysmuoto. Alussa määrät olivat vain kymmeniä vuosittain, mutta luultavasti

kala-allasrakentamisen myötä, määrät nousivat muutamina vuosina 70-luvun lopussa ja 90-luvulla lähelle kahta sataa. Tähän on liittynyt myös pienimuotoinen riistatarhaus ja hautomakoneen käyttö poikastuotannossa.

Vesilintujahdin aloitus on useana syksynä radioitu Saarijärveltä Lanneveden Jahdin alueelta. Matti Eräjärven Joronperä on ollut silloin paikkana.

Kuva 16. Sorsasaalista Palsanlammelta 1970. Metsästäjänä Paavo Lähteinen. Kuva Paavo Lähteinen.

HIRVENMETSÄSTYS

Metsästyksen alkuajoista

Hirvikanta oli seuran alkuaikoina varsin alhaisella tasolla, ja metsästyksen onnistuminen teetti paljon työtä. Metsät olivat yhtenäisempiä ja tiestö vähäinen, mutta hirvenlihan saanti houkutteli yrittämään.

Hirvenmetsästys lupaan perustuen alkoi Palomäen jahdissa siis heti perustamisvuotenaan 1963. Lupa oikeutti vain kahden aikuisen hirven kaatamiseen. Hirvenmetsästyspinta-ala oli aluksi 3977 ha. Ensimmäisen hirven onnistui kaatamaan Mauno Toikkanen. Pelkkiä aikuisia ja vieläpä naarasvoittoisesti ammuttiin vuosina 1963–66. Vuonna 1967 oli taas 2 lupaa, mutta yhtään niistä ei onnistuttu käyttämään. 1968 oli enää yksi lupa ja seuraavana vuonna, 1969 hirvi oli rauhoitettu koko piirin alueella. Palomäen Jahti ei saanut lupaa vielä seuraavana vuonnakaan. 1972 kun Palomäen Jahti ja Lannen Linnustajat hakivat pyyntilupia yhteisesti 10587 ha:n alueelle, niitä myönnettiin yksi aikuisen ja yksi vasan lupa. Vasaverotus alkoi vasta tästä.

Vasta, kun metsätaloudessa siirryttiin yhä yleisemmin uudistushakkuisiin ja nimenomaan avohakkuun käyttöön, alkoi hirvikanta kasvaa ja samalla ennen pitkää myös kaatoluvat lisääntyivät. Osaltaan tähän vaikutti myös järjestäytynyt metsästys, seuratoiminta, mikä vähensi luvatonta pyyntiä alueella. Merkitystä lienee myös sillä, että naarasverotus tapahtui hallitusti ja vasaverotus otettiin käyttöön.

Kuva 17. Passimiehen on oltava hiljaa paikallaan. Matti Luotola näyttää mallia. Kuva Paavo Lähteinen 1984

Metsästyksestä

Seuran hirvikannan seuranta oli käytännössä mahdotonta. Alkuaikoina 1960-luvulla tällä alueella liikkui silloin metsällä mukana olleiden mielestä vain noin viisi hirveä. Jäävän kannan arviot riippuivat siitä mihin asti syksyssä hirvenmetsästys kesti. Seuran alueelta hirvet muuttivat jo tuolloin aina talveksi muualle. Jälkiä käytiin joskus katsomassa Kulhassa asti. Seura oli jo silloin kesälaidunaluetta. Saarijärven riistanhoitoyhdistys puolsi kuitenkin lupia koko yhdistyksen alueelle ”hehtaariperusteisesti”, mistä seurasi usein kantaan nähden ylisuuret lupamäärät. Oli varsin tavallista, että hirvijahti kesti metsästysajan loppuun, ja lupia jäi käyttämättäkin kun hirviä ei enää ollut. Siitä

seurasi tuolloin tavallisesti kaatolupien lasku tulevana metsästyskautena. Tämä käytäntö johti ylisuureen naarasverotukseen, mikä piti kannan alamaissa, selvästi alle nykyisen kestävän rakenteen. Hirviä ei talvehtinut kuin satunnaisesti seuran alueella.

Hirvikannan kasvu johti 1980-luvun alussa voimakkaaseen lupamäärien nostoon. Vuosina 1981–1984 ammuttiin tältä noin 9000 ha:n alueelta yhteensä 47 aikuista ja 33 vasaa. Lupia oli tällöin 49 aikuiseen ja 49 vasaan. Tämä osoittaa, että lupamäärä oli nykykäytännön mukaan ylimitoitettu, sillä vuosittain jäi osa vasoista ampumatta. Hirvikanta laski jyrkästi ja lupamäärät laskivat voimakkaasti. Esimerkiksi vuonna 1986 ammuttiin enää 4 aikuista ja kolme vasaa. Alueen koko oli tuolloin 9056 ha.

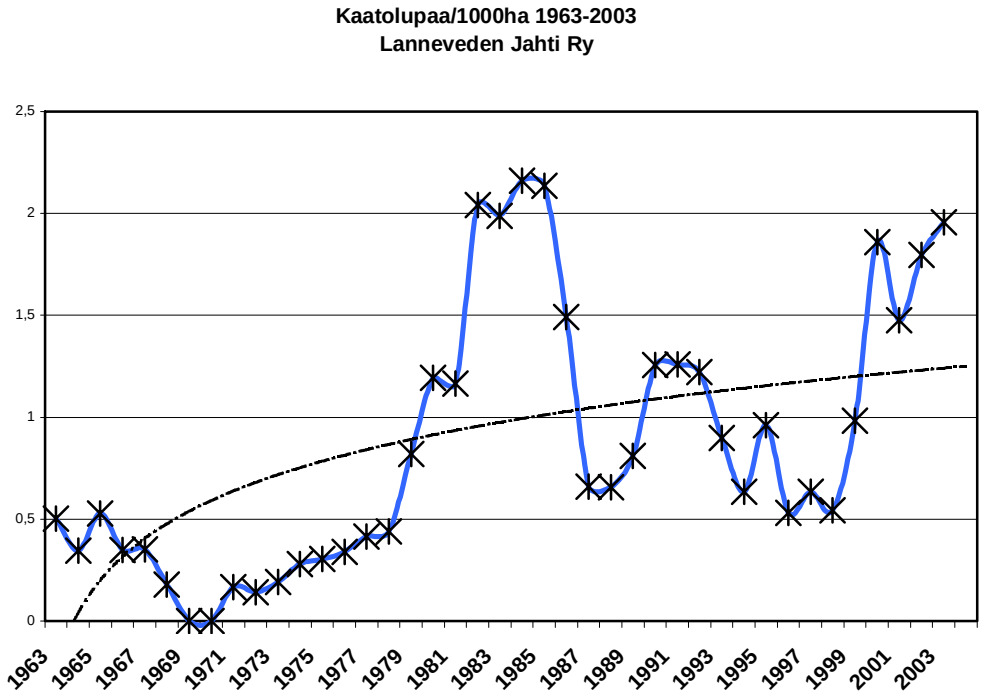

Kaavio 7. Palomäen Jahti RY:n sekä myöhemmin Lanneveden Jahti Ry:n hirviverotus 1963–2003 (2003 ennuste). Hirviluvat ovat tässä nykyisiä eli yhdellä luvalla voi ampua yhden aikuisen tai kaksi vasaa. Lisäksi luvuissa ja pinta-aloissa on käytetty Lannen Linnustajien pinta-aloja sekä kaatomääriä mukana.(Seija Kiiveri.)

Hirvikannan hoito

Vasta 1990-luvulla, sen puolivälissä alettiin seurassa ja yleisemminkin miettiä hirvikannan hoitoa kestävällä periaatteella. Silloin viimeisen kerran, 1995 seuran hirvitiheys jahdin jälkeen oli alle yhden. 1990-luvun puolivälissä oli Etelä-Saarijärvellä vaarana kokonaan jäädä ilman hirvilupia. Seurasi kolmen vuoden

elvytysohjelma, jolla hirvikantaa saatiin nykyiselle, metsästettävälle tasolle. Vaikka hirvikanta olikin lisääntynyt, metsätuhoja tai tuhoja viljelyksillä ei sanottavasti alueella ole ollut. Liikennevahinkoja ei ole myöskään teiden vähäisen liikenteen vuoksi. Rauduskoivikot keskellä metsäalueita sekä haavan ja lehtikuusen taimikot ovat kuitenkin aina vaarassa, alhaisenkin hirvikannan aikana.

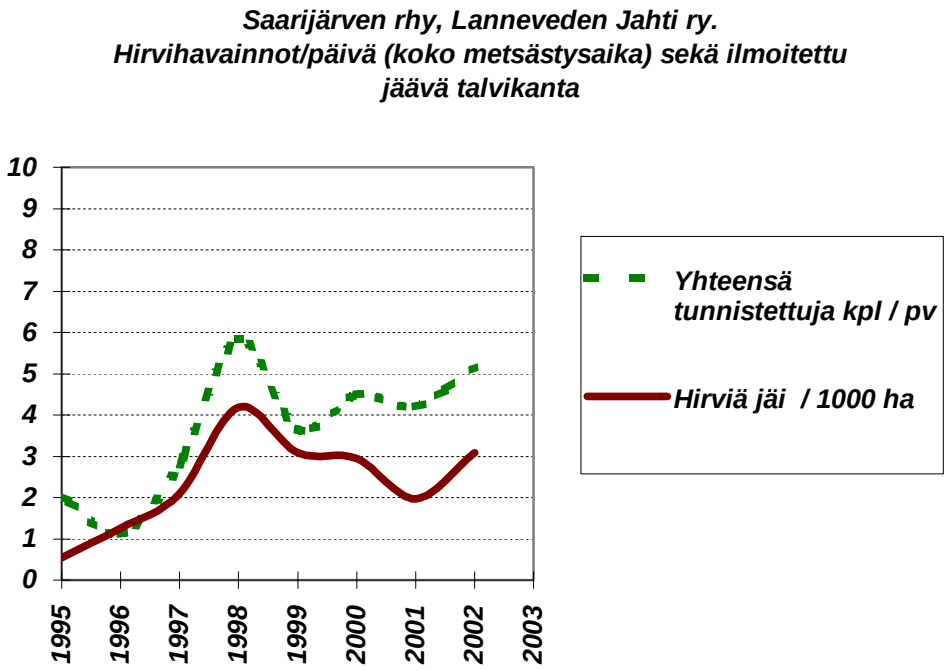

Kaavio 8. Esimerkki hirvikannan seurannasta Saarijärvellä. Menetelmä toimii suurilla pinta-aloilla, kun havaintokorttiaineisto on kattava ja tapahtumia vastaavasti täytetty. (Ilkka Leppänen)

Hirvitalousalueajattelu

Hirvikannan kestävää hoitoa edesauttoi Keski-Suomen riistanhoitopiirissä riistapäällikkö Jukka Purhosen aloitteesta käyttöön otettu hirvitalousalue-ajattelu. Siinä eri luvanhakijoilta kysyttiin hirvien pääliikkumasuuntia syksyllä jahdin aikana ja sen jälkeen. Luvanhakijat merkitsivät karttoihin nuolin hirvien kulkureitit, sekä tulevat, että lähtevät. Näin voitiin päätellä, mihin talousalueeseen kunkin luvanhakijan alueella liikkuvat hirvet kuuluivat. Jahdin alue kuuluu tämän perusteella Multian hirvitalousalueeseen, hirvitalousalue 8:aan. Sen pinta-ala on yli 160 000 ha. Päätalvehtimisalueet sijaitsevat Multialla. Lanneveden Jahti ja koko muu eteläinen Saarijärvi sekä pääosa Uraisista kuuluvat samaan talousalueeseen. Saarijärven alueet ovat osa tämän talousalueen kesälaitumista. Talousalueen ja kaikkien luvanhakijoiden hirvikantaa voidaan seurata tiedostoista,

joita on laadittu havaintokorttitietoihin perustuen Keski-Suomen riistanhoitopiirissä. Talousalue-ajattelu toi myös voimaa yhteistyöhön. Talousalueen hirvikantaa on selvitetty havaintokorttitietojen lisäksi toistuvasti laajoin, yli riistahoitoyhdistysten ja osin jopa riistanhoitopiirien rajat ylittävin lentolaskennoin.

Kevätlaskenta

Toinen, oman seuran metsästykseen tukevuutta tuonut seikka on se, että aktiiviset seuran jäsenet Erkki Lehtonen etunenässä, seurasivat keväistä muuttoa alueelle tarkasti. Menetelmä on yksinkertainen: tutkittiin ja laskettiin sekä peitettiin tieltä hirvien jäljet päivittäin. Tätä Lanneveden Jahdissa helpotti se, että tiet ympäröivät hyvin kattavasti seuran Multian puoleisen sivun. Keväällä lumien juuri sulettua tiet ovat lisäksi sen verran pehmeitä, että jälki näkyy. Pääkulkukohtia tällä reilun 10 km:n matkalla on vain muutama. Toisaalta alue, minne hirvet palaavat, rajoittuu pääosin Lanneveteen ja Summasjärveen. Alue on noin 10 000 ha. Joitakin luultavasti kyllä ui yli järvien. Kevätmuutto tapahtuu yleensä kahden viikon aikana vapun kummallakin puolen. Kevätlaskenta toimii seurassamme ainakin yhtä tarkkana indeksinä kuin virallinen jahdin jälkeinen hirvikanta. Se kertoo hirvikannan muutoksesta edellisen metsästyskauden jälkeen. Kuitenkin on muistettava, että se ei ole sama kuin alueen metsästettävä kanta.

Vuosi	**Keväällä alueelle tulleet**
1997	38
1998	41
1999	52
2000	39
2001	63
2002	64
2003-	67

Taulukko 1. Kevätlaskennan tulokset 1997-2003

90-luvulla muutettiin myös metsästysaikoja siten, että metsästys alkoi jo syyskuun viimeisenä lauantaina entisen lokakuun 15.päivän sijaan. Siitä seurasi metsästysaikojen lyheneminen loppupäästä, usein jo marraskuun puolivälissä voitiin lopettaa jahti. Tästä seurasi suurempi jäävän kannan arvio, kuin mitä muutoin olisi ollut.

Saarijärven riistanhoitoyhdistyksen rooli hirvikannan hoidossa

Kun Saarijärven riistanhoitoyhdistyksessäkin vuotuinen verotus suunniteltiin 1990-luvun puolivälistä lähtien talousaluejakoon nojautuen, johti se tasaisempaan

hirvikantaan ja järkevämpään verotukseen myös näillä kesälaidunalueilla. Saarijärvi on jaettu neljään alueeseen, joidenka sisällä verotus periaatteessa tapahtuu hehtaariperusteisesti.

Yhteistoiminta ja ESY

Palomäen Jahti jo 1972 anoi hirviluvat yhdessä Lannen Linnustajien kanssa. Yhteistyö katkesi kuitenkin silloin muutamaksi vuodeksi. Tästä vuoteen 1982 asti Lanneveden Jahti haki yksin lähes aina luvat. Vuodesta 1983 lähtien vuoteen 1993 anottiin luvat taas yhdessä Lannen Linnustajien kanssa.

Kun yhteistyö Saarijärven eteläpuolisten, samalla talousalueella toimivien luvanhakijoiden välillä tiivistyi, muodostettiin Saarijärven yhteislupa-alue (ESY) 1999. ESY:llä on säännöt, jotka aluksi hyväksyi 6 luvanhakijaa. Nykyään ESY kattaa koko Saarijärven ”kasialueen”, pinta-alaa sillä on yli 30 000 ha. Hyvä yhteistyö on jatkunut ESY:ssä koko ajan. Mm. ”pankki” otettiin ESY:ssä käyttöön heti ensimmäisenä vuotena. Se tarkoittaa sitä, että yhteislupa-alue jättää osan luvista jakamatta ennen jahtia. Jahdin aikana, yleensä marraskuun alussa kokoonnutaan miettimään sen vuoden hirvitilannetta. Loput luvat jaetaan tai jätetään jakamatta.

Käytännön metsästys

Metsästystä valmistellaan mm. osallistumalla riistapeltojen tekoon, noin 30 nuolukiven sijoitteluun maastoon ja ampumaharjoittelulla. Jokaisen hirvimetsälle aikovan on vuosittain suoritettava ampumakoe tai ammuttava 4+6 sarja tauluun ennen kuin metsälle voi tulla. Koska alue on iso, yli 7000 ha, on hirviporukka jaettu 3 ryhmään, jotka vastaavat oman alueensa passien sijoittelusta merkitsemisestä ja raivauksesta kesällä, hyvissä ajoin ennen jahtia. Tornitalkoita on pidetty vuosittain.

Metsästys on tapahtunut ja tapahtuu lähes täysin koiria ja passiketjua hyödyntäen. Ensimmäiset oikeat hirvikoirat olivat mukana jahdissa heti 1970-luvulle tultaessa. Passi-paikat on nykyään merkitty maas-toon ja paikat miehitetään päivittäin arpomalla. Passitukset ovat olleet pinta-alaltaan keskimäärin melko suuria, joten usein tärkeitä paikkoja jäi miehittämättä, hirvillekin anne-taan mahdollisuus.

Metsästys tapahtuu viikonloppu-

Kuva 18. Naarashirvi pakenee ja säilyttää henkensä Pihlajajoella. Kuva Paavo Lähteinen

metsästyksenä. Viime aikoina, sen jälkeen kun metsästys voitiin aloittaa jo syyskuun viimeisenä lauantaina, on perinteeksi tullut viikolla metsästys viikon 42 aikana, muutamana päivänä.
Lahtivajana oli aluksi Aholan tilalla sijaitseva katos. Parempi vaja saatiin 90-luvun alussa kun porukka rakensi Ristihonkaan Tenho Toikkasen tilalle lahtivajan ja tämän yhteyteen taukotuvan. Tänne kokoonnutaan aina aamuisin. Tila käyttää rakennusta muutoin kalustohallina. Lisäksi käytetään taukopaikkoina kolmea eri puolella seuran aluetta olevaa kotaa. Monesti istuskellaan taivasallakin.

Hirviporukka

Hirviporukka on ollut suurimmillaan 1980-luvulla, jolloin siinä oli yli 20 miestä. Silloin osa nuorimmista oli ”vilttiketjussa”, mikä tarkoitti heidän pienempää jako-osuuttaan. Vielä 1980-luvun lopulla oli porukkaan pääsy kokeneellakin hirvimiehellä vaikeaa. Sääntöuudistus 1993 toi mukanaan uudet tuulet - jäsenet tasavertaisiksi ja jahtivouti vuosittain vaihtuvaksi. Lisäksi sääntöihin kirjattiin kaikilla seuran jäsenillä yhtäläinen oikeus liittyä porukaan. Voutien osalta sääntöä muutettiin 2002, jolloin voudin osalta siirryttiin kolmen vuoden pituisiin toimikausiin. Tällä hetkellä voutina on Erkki Lintunen.

Porukan ikääntyminen oli jatkuvaa 1990 luvulla. Jäsenten keski-ikä oli pahimmillaan lähes 60v. Uusia jäseniä ei tullut, vaikka mitään kiintiö- tai muutakaan rajoitusta ei sääntömuutoksen jälkeen ollut. Vasta 2002 ja varsinkin 2003 on nuoria jäseniä tullut mukaan. Nyt, 2003 porukaan kuuluu 18 miestä. Naisia ei toistaiseksi ole porukassa.

Kuva 19. Koira hukassa? Hirviporukka odottelee 1994. Kuva Erkki Hyytiäinen

MUUT HIRVIELÄIMET

Valkohäntäpeuraa on metsästetty vuodesta 1991 alkaen. Lupia on ollut käytössä vain 1-3. Metsästys oli aluksi ajometsästystä, mikä ei kuitenkaan täällä suurista alueista johtuen tuota tulosta. Viime aikoina on siirrytty kyttäysmetsästykseen ruokintapaikoilla.

Metsäkauris on lisääntynyt seuran alueella varsinkin 2000-luvulla. Määrä on arvioitu jo niin huomattavaksi, että yhteislupa-alue, jonka nimissä myös nämä luvat ovat, anoi ja myös sai ensimmäiset kaksi metsäkaurislupaa vuonna 2003. Ne ovat ensimmäiset Saarijärvellä.

KARHU

Karhukanta alueella on ollut satunnainen, kuitenkin Suomenselän karhupopulaatio säteilee tännekin ja silloin tällöin on ollut merkkejä karhun kulusta alueella.

Kuva 20. Karhunpesä Tarvaalan Kusiaismäessä 1987. Kuva Antero Kuitunen

Varsinkin viime vuosina on havainnot voimistuneet. Esimerkiksi v 2003 toukokuussa nähtiin iso karhu Siperian lähettyvillä ja reilu viikko tämän jälkeen mitattiin etutassultaan 16 cm:n jälki Mauri Ihanaisen pellolta Kuopionkankaalta. Alpo Toikkanen totesikin: ”Nyt täällä on yhtä paljon karhuja kuin 40 vuotta sitten hirviä”.

Seura on ollut alusta asti karhunpyynnin yhteisluvassa. Lupa-alue on lähes 300 000 ha. Se käsittää Saarijärven eteläosan, Pylkönmäen , Uuraisten, Multian ja Keuruun kuntien alueita.

RIISTANHOITO

Yleistä

Riistanhoito on käsitteenä erittäin moni-ilmeinen, ja sen alle on sijoitettu monenlaisia tekemisiä ja tekemättä jättämisiä. Riistanhoito Suomessa on ollut eräänlainen "pyhä asia", mikä ilmenee monin tavoin osoittaen, että riistanhoitoa on pidetty tärkeänä. Voitaneen todeta, että riistanhoito on aktiivista työtä riistan ja sen elinmahdollisuuksien hyväksi. Yhtä tärkeä asia on riistan hoitaminen sillä tavalla, että riistakanta säilyy metsästyskelpoisena. Riistanhoito ei ole meillä suinkaan uusi, ei edes viime vuosikymmenien oivallus. Epäilemättä esi-isämme olivat jo harjoittaneet ainakin passiivista riistanhoitoa säästämällä vähiksi käyneitä riistaeläimiä. (Tapiola) Riistanhoito on metsästysseuran toiminnan perusta. Riistan elinoloja parannetaan rauhoitusalueilla, ruokinnalla, riistapelloilla ja pienpetojen vähentämisellä. Ensimmäisen kerran riistanhoidosta vastaavia nimettiin vuonna 1973 ja vuonna 1978 perustettiin riistanhoitojaosto tehostamaan riistanhoitoa. Paavo Lähteinen jaoston pitkäaikaisena puheenjohtajana, sekä mm. Erkki Lehtonen ja Matti Oksanen ovat tehneet merkittävän työpanoksen riistanhoidon hyväksi.

Seura on järjestänyt toimintansa aikana tempauksia riistan ja luonnon hyväksi. Parina vuonna 80- ja 90- lukujen taitteessa pönttötalkoissa valmistettiin Rautpohjan Erä ry:n pönttösorvilla satamäärin linnunpönttöjä pääosin pikkulinnuille, mutta myös telkille ja pöllöille. Pöntöistä osa levitettiin heti maastoon ja osa myytiin lähiympäristöön.1990- luvulla metsistä on kerätty maanomistajien luvalla piikkilankoja. Muistona entisiltä laiduntamiskauden ajoilta metsään jääneet piikkilangat ovat vaaraksi luonnossa liikkujille, metsästyskoirille ja riistaeläimille. Tämä toimenpide sai kiitosta myös maanomistajien taholta.

Kuva 21. Heinänajoa riistalle talviravinnoksi Ari Tarvaisen pellolla. Kuva Antero Kuitunen

Ruokinta

Riistaa on perinteisesti pyritty auttamaan sinä ajankohtana, jolloin sen elinmahdollisuudet ovat tiukimmillaan. Monien riistaeläinten kohdalla tämä ajankohta on talvi. Yksittäiselle metsästäjälle ja seuralle soveltuvista Riistanhoitomuodoista perinteisin on talviruokinta.

Seuran toiminnan alku-aikoina riistanhoidon pääpaino oli jäniksen ruokinnassa. 1970- luvulla viljan seivästyksen vähennyttyä pystytettiin linnuille ruokinta-automaatteja ja aloitettiin teerien talviruokinta. Teeriä ruokittiin useilla sadoilla kaurakiloilla vuosittain, kauran lisäksi tarjolla oli myös soraa.

Parhaimmillaan ruokintapaikoilla kävi päivittäin n.30-50 teertä. Koska ruokintapaikka houkutteli kanahaukkoja teerien kimppuun, tämä toiminta lopetettiin vuonna 1977. 70- luvun puolivälissä vesilintujen elinoloja parannettiin ja ruokinnalla houkuteltiin vesilintuja pesimään seuran alueelle. Myös telkänpönttöjä sijoitettiin rannoille. Seuran jäsenillä on tällä hetkellä runsas kala-allas verkosto, joissa vesilintujen ruokinta tapahtuu pääsääntöisesti. Jäniksien talviruokinta on olut suosittua. Ruokintapaikoille on viety kerppuja, rehukaalia, rehurapsia ja heinää. Näiden lisäksi haaparuokintapaikat ovat jäniksille mieleisiä. Parhaina vuosina 1980- luvun lopulla riistan ruokinnassa kului vuosittain n. 4500 kg rehukaalia, 4500 kg rehurapsia, 500 kg viljaa ja 500 kg heinää. Viime vuosina ruokinta on vakiintunut 300-500kg viljaan, n. 1500 kg rehukaalia, n. 500 kg heinää. Vuonna 1971 metsiin vietiin hirville ensimmäiset nuolukivet, joista myös jänikset hyötyivät. Nyt maastoon viedään vuosittain n. 30 kpl nuolukiviä. Heinäsuolla suolattiin pajukoita hirville 1990- luvulla. Uusina ruokinnan kohteina viime vuosina ovat seurankin maille levinneet valkohäntäpeura ja metsäkauris.

Riistapellot

Kuva 22. Rikkaruohot teettävät paljon työtä riistapelloilla. Aktiivit riistanhoitajat Matti Oksanen, Erkki Lehtonen, Paavo Lähteinen, Jyrki Lehtonen, Alpo Toikkanen ja Erkki Hyytiäinen Leskenahossa 1996. Kuva Paavo Lähteinen

Vuonna 1970 seura päätti panostaa enemmän riistanhoitoon ja näin aloitettiin riistapeltojen viljely, sekä lisättiin ruokintapaikkoja. Riistapeltojen merkitys on jatkuvasti lisääntynyt, niiden tarkoituksena on tarjota riistalle talvikautena muutoin vähäisesti esiintyvää viherravintoa ja saada tarvittava vilja talvista ruokintaa varten. Riistaeläimille tarkoitetun rehun kasvattaminen ns. riistapelloissa yleistyi Suomessa pakettipeltosysteemin muotoutuessa. Riistapelloista ovat hyötyneet lähinnä jänis- ja hirvikanta, nyt myös valkohäntäpeura ja metsäkauris. Riistapeltoja on tällä hetkellä eri lohkoissa yhteensä n. hehtaarin verran ja niillä viljellään rehukaalia ja kauraa. Jäniksiä varten on seivästetty heinää. Muutamilla seuran jäsenillä on myös omia riistapeltoja. Riistapeltojen teko, sekä harventamiset ja kitkemiset ovat tärkeimpiä talkootöitä joita jäsenet vuosittain hoitavat. Samalla he saavat tärkeitä Rh-pisteitä seuran toimintakilpailuun. Aiemmin oli ongelmia peltojen saatavuudessa, mutta maanviljelyn muuttuessa peltoja on paremmin tarjolla riistan tarpeisiin.

Vahinkoeläinten metsästys

Kuva 23. Seitsemän valmista Kanu-loukkua tuloksena loukkutalkoista. Tarvaala 1992. Kuva Paavo Lähteinen.

Metsästäjille on siirtynyt vastuu monien vahinkoeläinkantojen kurissapitämisessä. Tämä on toisinaan varsin epäkiitollinen tehtävä, sillä kaikilla tahoilla ei aina ymmärretä sitä, että olosuhteiden muuttuessa kannat saattavat kasvaa niin suuriksi,

että tilanne on korjattava niitä vähentämällä. Pienpetojen metsästys vähentää niiden aiheuttamia vahinkoja riistalle ja parantaa riistan elinmahdollisuuksia.

Vuonna 1964 alkoi vahinkoeläinten vähentämiskilpailu. Pisteitä laskettiin lähinnä saaduista ketuista, kanahaukoista, villiminkeistä ja varislinnuista. Myös kulkukissa kuului vähennettävien vahinkoeläinten joukkoon. Ensimmäiset näädät seuran alueelta saatiin 1970 ja mäyrä tuli kuvioihin 1972. Ensimmäinen supikoira saatiin 1978. Supikoira levittäytyi voimakkaasti seuran alueelle 1980 luvun alussa. Tällä hetkellä supi on eniten metsästetty pienpeto. Kanahaukka rauhoitettiin maassamme 90- luvun puolivälissä. Seuralla on ollut käytössä kaksi varishäkkiä, joilla varislintuja vähennettiin parhaimmillaan satamäärin vuodessa, mm. 1992 369 kpl. Kanahaukan rauhoitus vaikeutti huomattavasti häkkipyyntiä ja varissaaliit ovat jatkuvasti vähentyneet. Kanahaukka on kuitenkin pitänyt huolen siitä, että variskannat eivät ole päässeet lisääntymään.

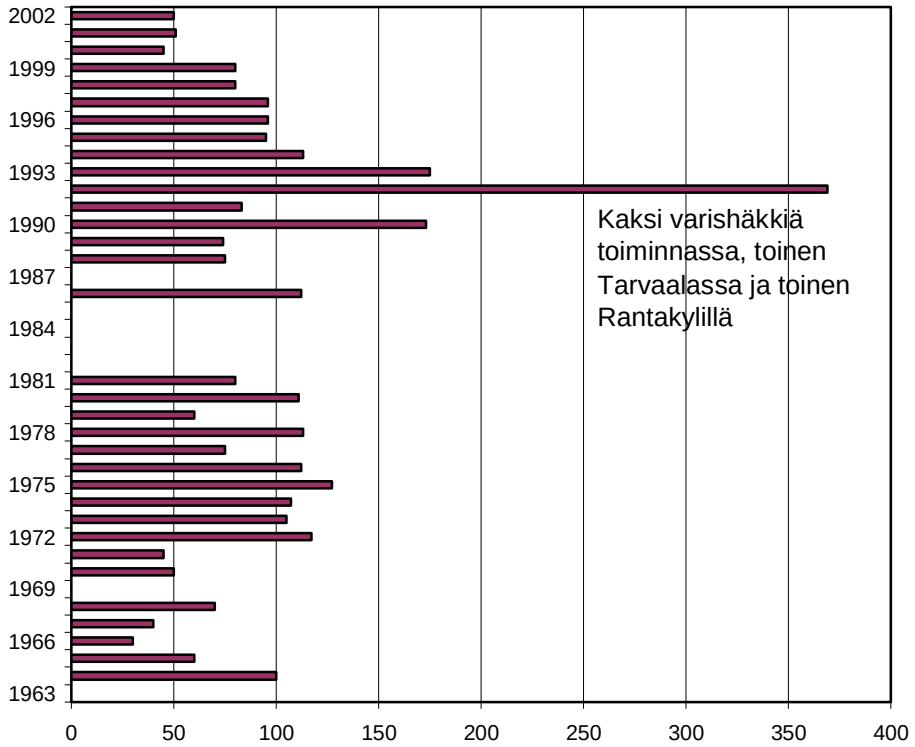

Kaavio 9. Varislintujen metsästysmäärät Lanneveden Jahti Ry:ssä 1963-2003

Pienpetopyytäjien määrä on Jahdissa viime vuosina lisääntynyt ja on havaittavissa keskinäistä kilpailua saalismäärissä. Pienpetoja on seuran mailla runsaasti ja vuonna 2002 niitä vähennettiin ennätysmäärä n.120 kpl, joista supikoiria 84 kpl. Jäsenet harrastavat niiden pyytämistä monilla eri menetelmillä. Osa on erikoistunut haaskapyyntiin, kun taas toisilla on innostusta jalkanaru ja

loukkupyyntiin. Viime vuosien aikana ajavan koiran ja luolakoiran käyttö on yleistynyt metsästyksessä. Tämän päivän kilpailussa pisteet lasketaan ketun, supin, mäyrän, näädän ja minkin vähentämisestä. Seura huomioi tämän tärkeän riistanhoitotyön palkitsemalla vuosittain innokkaimmat pienpetopyytäjät.

Syksyllä 2002 Lanneveden Jahti solmi ketunmetsästyksen yhteissopimuksen Pajupuron Erämiehet Ry:n, Uuraisten Erämiehet Ry:n ja Sahrajärven Metsästysseura Ry:n kanssa. Tämä yhteissopimus koskee vain ketunmetsästystä ajavalla koiralla talviaikana.

Seura on osallistunut Suomen Metsästäjäliiton Keski-Suomen piirin kilpailuihin, jossa parhaimmillaan on ollut yli 50 jäsenen sarjassa 2. Saarijärven RH -yhdistyksen kilpailussa seura on voittanut useita palkintoja.

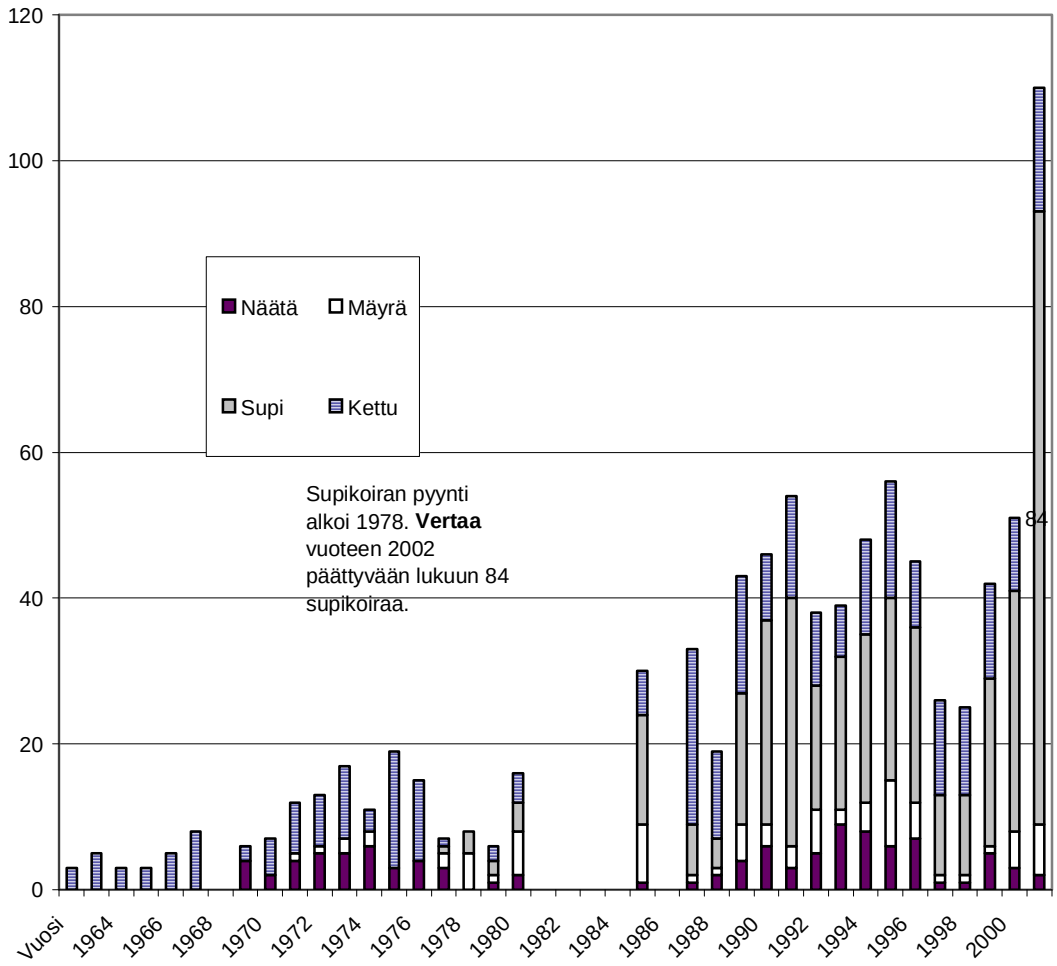

Kaavio 10. Ketun, supikoiran, mäyrän ja näädän metsästysmäärät Lanneveden Jahdissa 1963–2003

Kuva 24. Varishäkki Tarvaalassa 1992. Pari istuu siellä nytkin. Tehokas pyyntiväline ongelma-alueilla. Kuva Antero Kuitunen

Riistalaskenta

Riistakantojen kokonaistilannetta seurattiin tekemällä jo 60- ja 70- luvuilla metsäkanalintujen poikuearviointeja, joilla toivottiin olevan hillitsevä vaikutus metsästykseen. Kartoitettiin myös metsojen ja teerien soidinalueita. Vuodesta1989 on seuran alueella suoritettu riistakolmiolaskentaa, mikä on vieläkin käytössä. Kolmiolaskenta alkoi Keski-Suomessa 1980- luvun lopussa, Jahti oli ensimmäisten seurojen joukossa, missä kolmiolaskenta aloitettiin. Riistalaskennan tulokset palvelevat tutkijoita ja niiden perusteella suunnitellaan valtakunnallisesti seuraavan vuoden metsästystä. Saaliskiintiöt ovat olleet käytössä vasta vuodesta 1972 alkaen. Niitä määriteltäessä otetaan huomioon riistalaskennasta saatu tulos. Saaliskiintiöön on määrätty maksimi pistemäärä ja jokaiselle riistaeläimelle erikseen oma pistemäärä.

Rauhoitusalueet

Vuonna 1964 perustettiin Kuopionkankaalle seuran ensimmäinen rauhoitusalue, joka oli kooltaan muutaman sadan ha kokoinen. Sen jälkeen rauhoitusalueet olivat erikokoisia ja eri osissa seuran aluetta. Vuodesta 1994 lähtien on ollut voimassa kiertävä rauhoitusalue. Seuran eri alueilta rauhoitetaan kolmeksi vuodeksi kerrallaan sama alue.

Myös valvontaan on panostettu seuran alueella, vuonna 1975 seura sai kurssitettua kolme riistanvartijaa omasta jäsenistöstään. Jokunen törkeä metsästysrike paljastuikin ja johti syytetoimiin, mutta jo valvonnan tehostuminen osaltaan vähensi kurittomuutta metsästyksen parissa.

Seuralla on olut oma toimintakilpailu, jonka avulla jäseniä aktivoidaan tekemään riistanhoitotyötä. Suunnitelmallinen riistanhoito vaatii meiltä seurana ja metsästäjänä melkoisia ponnistuksia ja seuralta taloudellisia uhrauksia. Mutta riistanhoito kuuluu seuran ja metsästäjän velvollisuuksiin ja se on myös oikeus. Kun me kaikki teemme osuutemme riistanhoitotyöstä, niin olemme lunastaneet itsellemme oikeuden harrastaa luonnossa liikkumista ja metsästystä.

Kuva 25. Riistan- ja ”metsänhoitaja” Matti Oksanen on saanut yleisimmän pienpedon satimeen. Kanu-loukku on toiminut. Kuva Paavo Lähteinen.

LANNEVEDEN JAHTI RY 40 vuotta

Nyt tämä tarina päättyy. Seura on siis 40 vuotta. Se ei ole kovin paljon ihmisiässä mitattuna. Keskimääräinen seuran jäsen on jo syntynyt lähes 10 vuotta tätä aikaisemmin.

Nyt on katsottava tulevaisuuteen. Vaarana on nähtävä edelleen metsästäjäkunnan ukkoutuminen, mikä vaikeuttaa seurojen työtä, rutiinienkin hoitoa. Uusia nuoria voimia on saatava mukaan, ensin pienriistan ja – petojen pariin ja heti kun ovat valmiita myös suuremman riistan pyyntiin. Lanneveden Jahti on viime vuosina edistynyt jo tähän suuntaan.

Paljon on keskusteltu metsästyksen maineen alenemisesta. Sen vaaliminen kuuluu jokaisen metsästäjän velvollisuuksiin. Maanomistajat ja jokamiehet sekä myös muut metsästäjät mahtuvat aivan hyvin samoille metsäalueille. Liian usein esim. hirviporukka katsoo omistavansa koko alueen sinä aikana kuin metsästys on käynnissä. Jahdista tätä ei esiinny, vaan mm. jänisjahtia ja koirakokeita voi harjoittaa samanaikaisesti hirvijahdin aikana. Tieto kulkee nyt entistä aikaa paremmin.

Metsästysmatkailun on katsottu tuovan lisäansioita alan yrittäjälle ja hyvinvointia seutukunnalle. EU-hankkeet tukevat tätä kehitystä. On matkailulla katsottu olevan myös osansa liian tiheiksi paisuneiden riistakantojen hoidossa. Oletettavissa on, että metsästysmatkailija edellyttää hyviä riistakantoja joten on luultavaa, että riistakannat voimistuvat tämän seurauksena. Siellä missä paikallinen väestö muodostaa pääosan metsästäjistä, pitää koko väestön ja kaikkien maanomistajien olla harjoitetun toiminnan takana.

Suurpedot tekevät tuloaan. Juuri kun tätä kirjoitetaan Multian - Keuruun karhupäällikkö Mikko Kallio soitti ja sanoi erään metsästäjän nähneen emän kolmen pennun kanssa Keuruulla. Pentuja oli tällä yhdellä nallella yhtä monta kuin koko Keski-Suomessa on kuluvana vuonna karhunpyyntilupia. Muuallakin karhut lisääntyvät. Susia jolkuttelee jo lähialueilla. Petoarviot perustuvat yleisön niistä tekemiin havaintoihin. Jos niitä ei kirjata asiallisesti, petokanta saa kasvaa rauhassa.

Yhteistyö on seuratoiminnassakin mahdollisuus, ei uhka. Ennustettavissa on, että seurat yhdistyvät lähiaikoina. Yhdistymisen etuja ovat mm:

1. Hallinnon tehostuminen
2. Metsästysalueiden yhtenäistyminen
3. Parempi rahoituspohja eri hankkeille
4. Enemmän yhteistyötä kylien välille
5. Järkevä, kestävä riistakantojen hoito

Seuraava 40-vuotistaival osoittaa, mihin on päädytty.

Kuva 26. Seuran alue on osa eteläistä Saarijärveä. Copyright Genimap OY, Vantaa

Kuva 27. Seuran juhlavuoden 2003 johtokunta. (vas) Seuran sihteeri Anneli Myllylä, pj. Heikki Lintunen, vpj. Tenho Toikkanen, Lari Väänänen, Hannu Tarvainen, Erkki Lintunen, Marko Haapasalmi, Jyrki Lehtonen, Heikki Puura ja Pekka Mäenpää. Kuva Antero Kuitunen

Kuva 28. Seremoniamestari Reino Rautiainen sai monet hyvälle tuulelle. Nyt vuorossa Tytti Nikkilä ja Kerttu Toikkanen. Kuva Paavo Lähteinen 1993.

Kuva 29. Perinteiset pilkkikilpailut seuran jäsenten ja kyläläisten välillä ovat jatkuneet jo pitkään. Tässä osallistujia pääsiäisenä 1981. Kuva Paavo Lähteinen.

Kuva 30. Nykyinen lahtivaja. Kuva Raimo Laitinen 1993

Kuva 31. Seuran alueella on kolme kotaa, joista tässä Korkealan kota. Kuva Raimo Laitinen 1994.

Kuva 32. Riistan talviruokinta on tärkeä osa metsästysseuratoimintaa. Niilo Helkala viemässä heiniä jäniksille Sääkspään alueella. Kuva Antero Kuitunen 1996

Johtokuntien kokoonpanot:

pj=puheenjohtaja,s=sihteeri

1963 Yrjö Toikkanen pj,Arvi Ahonen s,Mauno Toikkanen,Reino Toikkanen,Alpo Toikkanen ja Erkki Rautiainen

1964-1965Yrjö Toikkanen pj,Arvi Ahonen s,Mauno Toikkanen,Reino Toikkanen,Erkki Rautiainen ja Väinö Mäkeläinen

1966-1969 Yrjö Toikkanen pj,Arvi Ahonen s,Reino Toikkanen,Matti Eräjärvi,Pentti Laitinen ja Pekka Jokelainen

1970 Yrjö Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Reino Toikkanen,Pentti Laitinen,Pekka Jokelainen ja Simo Peräaho

1971 Yrjö Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Reino Toikkanen,Pentti Laitinen,Simo Peräaho ja Juhani Salmela

LANNEVEDEN JAHTI 1972-2003

pj=puheenjohtaja,s=sihteeri

1972 Yrjö Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Reino Toikkanen,Pentti Laitinen,Simo Peräaho ja Juhani Salmela

1973 Yrjö Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Reino Toikkanen,Tauno Keskustalo,Erkki Harju ja Matti Tannermäki

1974 Yrjö Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Reino Toikkanen,Tauno Keskustalo,Matti Tannermäki ja Matti Luotola

1975 Yrjö Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Reino Toikkanen,Matti Luotola,Paavo Lähteinen ja Erkki Lintunen

1976 Jorma Nieminen pj,Matti Eräjärvi s,Yrjö Toikkanen,Reino Toikkanen,Matti Luotola ja Paavo Lähteinen

1977-1978 Reino Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Paavo Lähteinen,Jorma Nieminen,Matti Luotola ja Matti Tapper

1979-1980 Reino Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Paavo Lähteinen,Matti Luotola,Matti Tapper ja Erkki Hyytiäinen

1981 Reino Toikkanen pj,Matti Eräjärvi s,Paavo Lähteinen,Matti Luotola,Matti Tapper,Alpo Toikkanen ja Veikko Toikkanen

1982-1983 Reino Toikkanen pj,Jarmo Eräjärvi s,Paavo Lähteinen,Matti Luotola,Matti Tapper,Matti Eräjärvi,Alpo Toikkanen ja Veikko Toikkanen

1984 Reino Toikkanen pj,Jarmo Eräjärvi s,Paavo Lähteinen,Matti Luotola,Matti Tapper,Alpo Toikkanen,Veikko Toikkanen ja Erkki Harju

1985-1986 Reino Toikkanen pj,Jarmo Eräjärvi s,Paavo Lähteinen,Veikko Toikkanen,Matti Luotola,Alpo Toikkanen,Erkki Harju ja Aimo Kyyrä

1987-1988 Matti Eräjärvi pj,Raimo Laitinen s,Paavo Lähteinen,Reino Toikkanen,Matti Luotola,Alpo Toikkanen,Aimo Kyyrä ja Erkki Rautiainen

1989 Matti Eräjärvi pj,Raimo Laitinen s,Paavo Lähteinen,Reino Toikkanen,Matti Luotola,Alpo Toikkanen,Aimo Kyyrä ja Jari Tarvainen

1990 Matti Eräjärvi pj,Raimo Laitinen s,Paavo Lähteinen,Reino Toikkanen,Matti Luotola,Jari Tarvainen,Heikki Lintunen ja Jukka Nikkilä

1991-1992 Matti Eräjärvi pj, Jukka Nikkilä s,Paavo Lähteinen,Reino Toikkanen,Matti Luotola,Jari Tarvainen,Heikki Lintunen ja Erkki Lehtonen

1993 Antero Kuitunen pj, Heikki Lintunen s,Paavo Lähteinen,Erkki Lehtonen,Matti Luotola,Raimo Laitinen,Jukka Nikkilä,Reino Toikkanen ja Veikko Taipale

1994 Antero Kuitunen pj, Heikki Lintunen s, Paavo Lähteinen, Erkki Lehtonen, Matti Luotola, Raimo Laitinen, Jukka Nikkilä, Reino Toikkanen ja Veikko Taipale

1995 Antero Kuitunen pj, Heikki Lintunen s, Paavo Lähteinen, Erkki Lehtonen, Matti Luotola, Jukka Nikkilä, Reino Toikkanen, Erkki Hyytiäinen ja Raimo Peräaho

1996 Antero Kuitunen pj, Pekka Mäenpää s, Erkki Lehtonen, Matti Luotola, Erkki Hyytiäinen, Raimo Peräaho, Jukka Nikkilä, Niilo Helkala ja Tenho Toikkanen

1997 Antero Kuitunen pj, Pekka Mäenpää s, Erkki Lehtonen, Matti Luotola, Erkki Hyytiäinen, Raimo Peräaho, Jukka Nikkilä, Niilo Helkala ja Tenho Toikkanen

1998 Antero Kuitunen pj, Pekka Mäenpää s, Erkki Lehtonen, Hannu Tarvainen, Erkki Hyytiäinen, Raimo Peräaho, Jukka Nikkilä, Juha- Matti Lappinen ja Tenho Toikkanen

1999 Alpo Toikkanen pj, Juha- Matti Lappinen s, Pekka Mäenpää, Jyrki Lehtonen, Hannu Tarvainen, Marko Haapasalmi, Mikko Kuitunen, Raimo Peräaho ja Tenho Toikkanen

2000 Alpo Toikkanen pj, Juha- Matti Lappinen s, Pekka Mäenpää, Jyrki Lehtonen, Hannu Tarvainen, Marko Haapasalmi, Mikko Kuitunen, Raimo Peräaho ja Tenho Toikkanen

2001 Alpo Toikkanen pj, Anneli Myllylä s, Juha- Matti Lappinen, Pekka Mäenpää, Jyrki Lehtonen, Hannu Tarvainen, Marko Haapasalmi, Mikko Kuitunen, Heikki Lintunen ja Tenho Toikkanen

2002 Heikki Lintunen pj, Anneli Myllylä s, Pekka Mäenpää, Jyrki Lehtonen, Erkki Lintunen, Hannu Tarvainen, Marko Haapasalmi, Mikko Kuitunen, Lari Väänänen ja Tenho Toikkanen

2003 Heikki Lintunen pj, Anneli Myllylä s, Pekka Mäenpää, Jyrki Lehtonen, Erkki Lintunen, Hannu Tarvainen, Marko Haapasalmi, Heikki Puura, Lari Väänänen ja Tenho Toikkanen

Kuva 33. Säännöt on päätetty panna uusiksi. Johtokunta ja jaostolaisia yhteispalaverissa Sampolassa 1990. Vas. Raimo Laitinen, Erkki Lehtonen, Matti Luotola, Reino Toikkanen, Ilkka Leppänen, Paavali Marttila (Sampolan talonmies), Jukka Nikkilä, Matti Eräjärvi, Heikki Lintunen ja Antero Kuitunen. Kuva Paavo Lähteinen.

Lanneveden Jahti Ry Jäsenet 1.8. 2003

Ahonen Erkki
Akselin Jukka
Akselin Timo
Alapiha Heikki
Eräjärvi Jarmo
Eräjärvi Markku
Eräjärvi Matti
Haapasalmi Marko
Hakala Esko
Heimonen Tarvo
Helkala Niilo
Helkala Terho
Holopainen Jouni
Hoppula Janne
Hoppula Jukka
Huttunen Jukka
Hyytiäinen Erkki
Hänninen Eino
Hänninen Ilpo
Hänninen Vesa
Hänninen Väinö
Kantalainen Kimmo
Kuitunen Antero
Kuitunen Jukka
Kuitunen Mikko
Kynnäs Asko
Kyyrä Aimo
Kyyrä Asko
Lahtinen Henry
Lahtinen Martti
Lahtinen Rauno
Laitinen Markku
Lakanen Väinö
Lappinen Juha- Matti
Larilahti Eero
Larilahti Jyrki
Laulumaa Vilho
Lauttaanaho Raimo
Lehtonen Erkki
Lehtonen Jari
Lehtonen Jyrki
Linna Kari
Lintunen Erkki
Lintunen Heikki
Lintunen Mika
Luotola Matti
Lähteinen Paavo
Mäenpää Pekka
Nikkilä Jukka
Nikkilä Matti
Oksanen Matti
Parantainen Kosti
Peräaho Kari
Peräaho Mauno
Peräaho Pentti
Peräaho Raimo
Peura Esa
Puura Heikki
Rautiainen Erkki
Rautiainen Jukka
Roikonen Jouko
Rummakko Esa
Rummakko Pentti
Salmela Olli
Såg Heikki
Såg Jussi
Såg Tuomo
Taipale Jussi
Taipale Veikko
Tannermäki Matti
Tannermäki Reino
Tapper Matti
Tarvainen Hannu
Tarvainen Jari
Tarvainen Juho
Tarvainen Markku
Temonen Tuomo
Toikkanen Alpo
Toikkanen Ilpo
Toikkanen Reino
Toikkanen Tenho
Toikkanen Yrjö
Tollola Voitto
Vilkkilä Rauno
Väänänen Lari
Väänänen Sami

Käytetyt lähteet:

Lanneveden Jahti Ry 1963-1993. Historiikki. Saarijärvi: Paavon Paino KY 1993
Junttila Paavo, Saarijärven historia 1885-1985, Saarijärven Offset oy, Saarijärvi 1995

Kansien kuvat

Takasisäkansi: Kuva Karankamäestä nähtynä. Antero Kuitunen 2003
Takakansi: Kuva Riihimäestä pohjoiseen. Antero Kuitunen 1990

Jyväskylän ammattikorkeakoulun Luonnonvarainstituutti

KOULUTTAA

Luonnonvarainstituutista valmistuu yrittäjyyteen perehtyneitä agrologeja (AMK), jotka eivät pelkää tarttua maaseudun haasteisiin tulevaisuudessakaan!

TUTKII JA KEHITTÄÄ

Luonnonvarainstituutin soveltava tutkimus- ja kehitystoiminta palvelee maaseudun yrittäjiä esimerkiksi bioenergian tuotannon, elintarvikkeiden jalostuksen ja markkinoinnin sekä maatalouskoneurakoinnin saralla.

Yhteystiedot:
Uuraistentie 240 B, 43130 TARVAALA (Saarijärvi)
puh. (014) 469 0260, faksi (014) 469 0270

www.jypoly.fi/luva

ETELÄMÄKI
KONEISTUS OY

Yhteystiedot

Etelämäki Koneistus Oy
Etelämäentie 26
41270 LANNEVESI

Puh. (014) 431 844
Fax. (014) 431 855

www.etelamaki.com

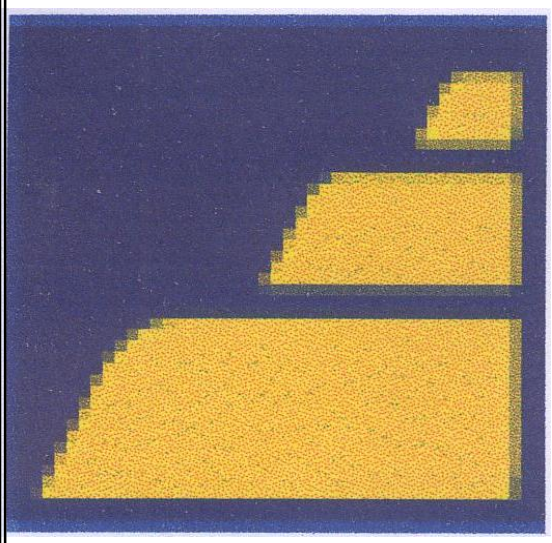

TAKSI
Tuomo Ahola

Puh 0400-242664

Suoraa Tuotantoa
Lähempänä kuin tiedätkään
pieneen ja suureen tarpeeseen
Lautaa
Lankkua
Listoja
Panelia
Venelautoja
POLTTOPUUTA
-koivuhalkoja
-koivulapuja
-sekalapuja
Kalliomursketta
0-16
0-32
0-55
16-32 Sepeliä
Moreenimursketta
Soraa
Ruokamultaa
Suoturvetta
Murskettaa
LANNEVESI
AUTIO
UURAINEN
Aution maatila
Veli-Matti Häkkinen
Autiontie 30
41270 Lannevesi
014 435 437
0400 642 252
0400 519 436
fax. 014 435 400

Kallinpuron kala-asema Oy
Saarijärvi

KALLINPURON KALA-ASEMA OY

KALAISTUKKAITA JOKA LÄHTÖÖN

- TYYTYVÄISYYSTAKUU

Toimitusjohtaja Viljo Rummakko puh. (014) 435578
0400-198711

Kierrehiomo Tapper T:mi

KiHiT

41270 Lannevesi Puh. 014-431880
Kierretapit, patruunapesän kalvaimet, kierrehionta

PALVELEVA

MAHLUN KAUPPA

avoinna:

- elintarvikkeet ma - pe 9-18
- patruunat la 9-14
- kaikki muut ampumatarvikkeet su 10-13

Myllymäentie 1648
Puh. 014-436102 Fax. 014-436108

Kaikki päivittäistavarat kyläpuoti MIMMISTÄ
Myös kotiinkuljetus

KYLÄPUOTI
Mimmi

AUKIOLOAJAT: Ma-Pe Klo 9-18
La Klo 9-14 Su 12-14
Uuraistentie 1186, 41270 LANNEVESI PUH. 435 132

Rengasmyynti Lehtonen

040-537 8280

- RENKAAT, LEVYPYÖRÄT
- ALUMIINIVANTEET
- TASAPAINOTUKSET
- ASENNUKSET / KORJAUKSET
- TRAKTORIN- JA MAATALOUSRENKAAT

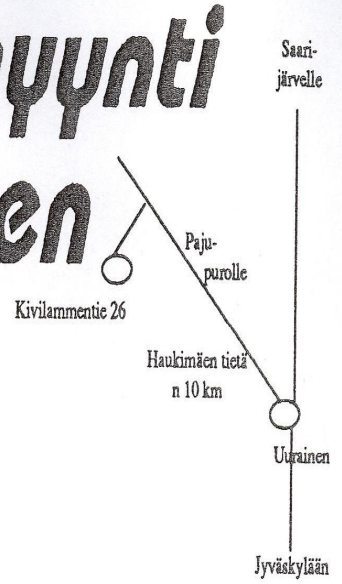

LV HUOLTO ANTTI HOPPULA AY

Pölkinahontie 372 Saarijärvi

Öljypoltinasennukset, -huollot
ja -korjaukset kaikki merkit
LVI asennukset ja korjaukset
Lämmönsäätölaitteiden asennus ja korjaus
Tarvikemyynti

ÖLJY- JA KAASULÄMMITYS YHDISTYS 19 56

0400-244796, 014-432 610

AIDOSTI LÄHELLÄ IHMISTÄ

Rakennetaan yhdessä *elinvoimaista maaseutua!*

Onnittelumme 40-vuotiaalle Lanneveden Jahti ry:lle !

Paikallisosuuspankki on myös jahtimiehen ja -naisen tuttu ja turvallinen pankkikumppani. Meillä asiantuntijat neuvovat Sinua kaikissa raha-asioissasi. Tunnemme ja osaamme paikalliset olosuhteet ja siksi voimme tarjota aidosti henkilökohtaista palvelua.

Tule paikallisosuuspankkiin.
Se kyllä kannattaa!

LANNEVEDEN
OSUUSPANKKI

41270 Lannevesi, puh. 014-435591
www.paikallisosuuspankit.fi

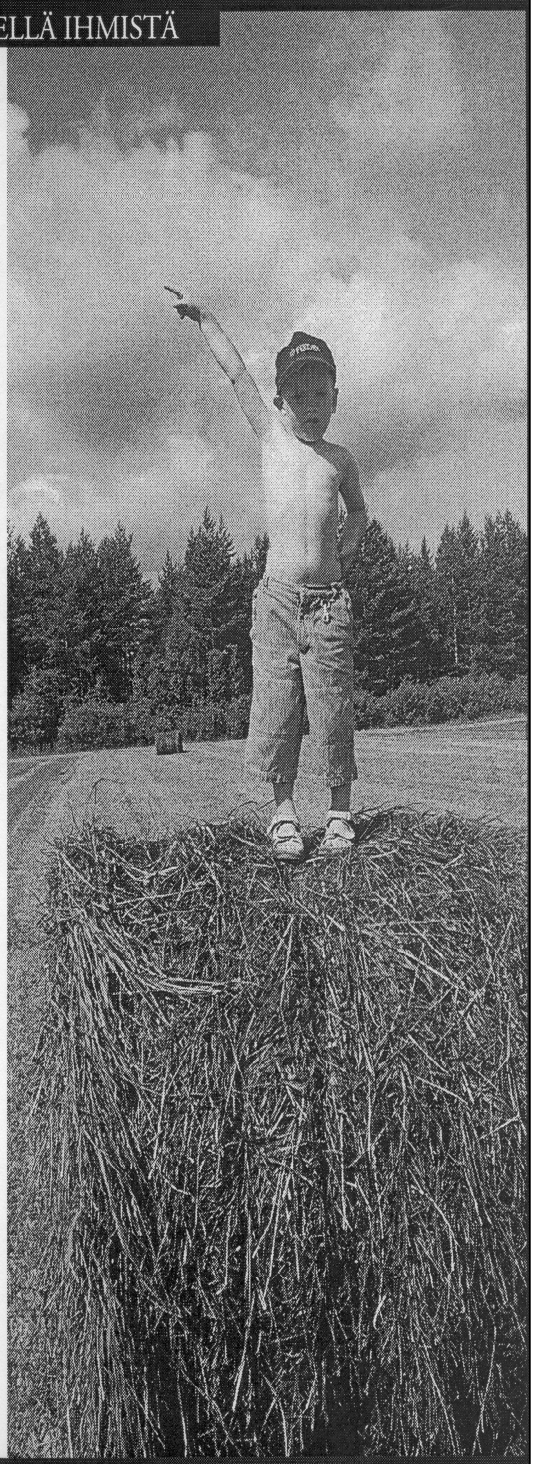

www.paikallisosuuspankit.fi

Kotimaista lämpöä tilalle!

arimax
Oikein lämmintä.

Maatiloilla on erinomaiset edellytykset lämmityksen omavaraisuuteen. Kotimaiset energialähteet hake, pelletti ja turve ovat edullisia ja puhtaasti palavia polttoaineita. Niiden saatavuus on hyvä kaikkialla Suomessa - parhaimmillaan biopolttoaineita voi tuottaa omista raaka-aineista!

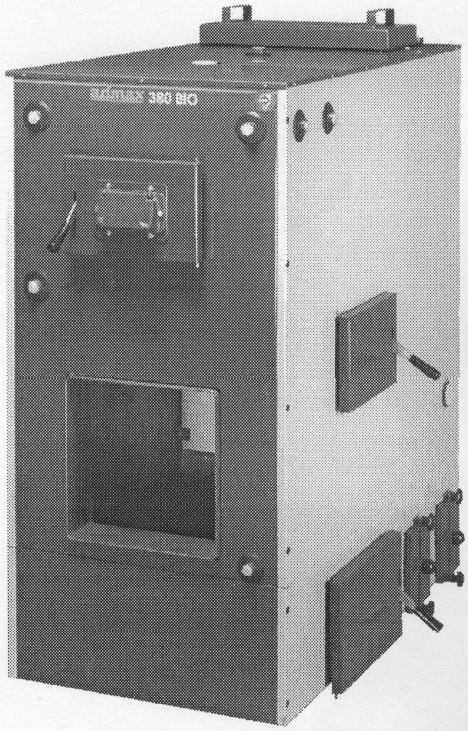

Arimax Biokattilat ovat tehokkaita ja luotettavia lämmityskattiloita. Kattilavalikoimaa täydentävät **Arimax Biopolttimet** sekä valmiit kuljetin- ja siilorakenteet, joten saat toimivan järjestelmän kokonaan yhdeltä toimittajalta. Arimax Biolämpö-järjestelmät ovat käyntiääneltään hiljaisia ja niiden suunnittelussa on kiinnitetty erityistä huomiota paloturvallisuuteen. Järjestelmiä valmistetaan tehoalueelle 40-500 kW.

Arimax 380 Bio biokattila

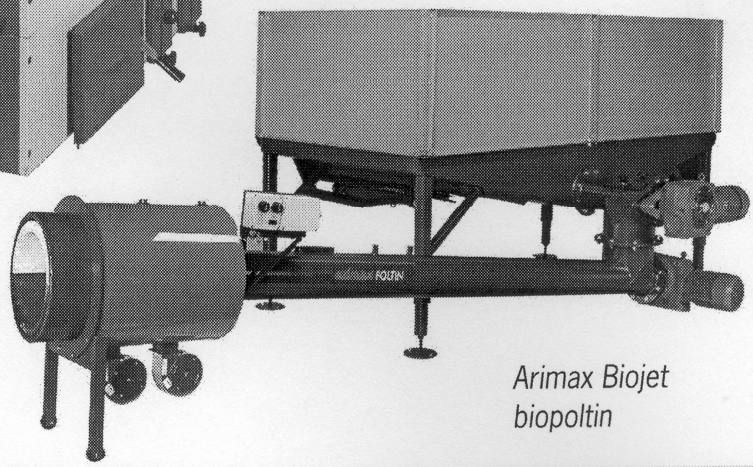

Arimax Biojet biopoltin

Thermia Oy • puhelin (014) 426 300 • www.thermia.fi

EFORE